உ

ஸ்ரீமுருகன்றுணை

திருநெல்வேலி ஜில்லா

அம்பாசமுத்திரந்தாலுகா

அரிகேசநல்லூரில் வசிக்கிற புனல்வேலி

மக-ா-ா-ஸ்ரீ

பு. வ. முத்துசுப்பையாவர்கள்

இயற்றிய

தமிழ்

பதஸாகித்தியங்கள்.

இவை ஷையூர் மக-ா-ா-ஸ்ரீ திராவிடகவிகேசரி

பு. அ. இராமஸ்வாமி பாரதியவர்களாற்

பார்வையிடப்பட்டு

ஷையூர் சங்கீதவித்வச்சிகாமணியான

மக-ா-ா-ஸ்ரீ

எஸ். முத்தையாபாகவதரவர்களால்

திருநெல்வேலி

நூரல் இஸ்லாம் பிரஸ் ஆபீஸில்

அச்சிடப்பெற்றன.

முதற்பாகம்.

1911—ம் வரு

நூன்முகவுரையும் நூலாசிரியரின் வரலாறும்,

(தமிழ்ப்பதஸாகித்தியம், என்பது)

எப்பாஷைகளினும் ஒப்புயர்வற்றுச் சிறப்புற்றோங்கிய, இனிய தமிழ்ப்பாஷையினின்றும், அரும்பதப்பிரயோகங்களின்றிச் சாதாரணமாய்த் தமிழுலகில் வழங்குகின்ற செம்மொழிச் சொற்களைக்கொண்டும், வெண்பா, கலித்துறை, கழிநெடில், அகவல், ஆசிரியப்பா, முதலிய பாவினங்களைப்போற் பெரும்பாலும் சீர், தளை, முதலிய, யாப்பிலக்கண நிபந்தனைக் குட்படாததாயினும் எழுவாய், பயனிலை, மோனை, எதுகைப், பிராஸபந்த,சந்தங்களோடும், பக்தி, நீதி. ஸ்துதி, சிருங்காராதி ரஸங்களைத் தழுவியும் உலகவழக்கிற் கிணங்கிய பற்பல சந்தர்ப்ப விவகாரங்களை மருவியும், இராகம், தாளம், வர்ணமெட்டு, என்ற சங்கீத மிசையினுக் கிசைந்தும், பல்லவி, அநுபல்லவி சரணம், என்ற,பத்ததியுடையதாய், அமையப்பெற்றுள்ளதேயாம், உலகானுபவஞ்ஞானவான்களொவ்வொருவருக்கும் இந்தப்பதங்களைப் பாடும்பொழுதும் பாடக்கேட்கும்பொழுதும் அவரவர்களுள்ளஞ் சிலுசிலிர்த்துப் புளகமுற்றுடம்பெல்லாம் உருகுமென்பதிற் சந்தேகமின்று. எனது சிற்றறிவிற்கெட்டிய மட்டிலுமிதற்குமுன் பலபேர் பாடியிருக்கின்ற பதஸாஹித்தியங்கள் பலவினும், விசேஷசந்தர்ப்பம் உசிதம் விவகாரம், இன்பம், ரஸம்சாதுரியம், ஆகியனவெல்லாம், நன்கமையப்பெற்றவை, நம் பு. வ. முத்துசப்பையரவர்களியற்றிய பதங்களே, என்று துருதியாய்ச் சொல்லமாட்டுவேன்.

ஷை முத்துசப்பய்யரவர்கள் புனல்வேலி என்னும் சிற்றூரில் வடமொழி, தென்மொழி இரண்டு பாஷைகளினுஞ் சிறந்தவித்வ சிகாமணிகளான அந்தணர் குலப்பரம்பரையிற் சிந்தாமணிபோலவதரித்திருந்து, பொருனை நதித்தீரத்துப்புண்யச்சேத்திரமான, பவளமும் பொருந்திய, அரிகேசநல்லூர், என்னும், அரிகைப்பதியில் அதிவாசம்பெற்று, தக்க இவ்வுலகத்தின்ப வாழ்விற்கு வேண்டுவனவற்றிற்குறைவின்றி மகிழ்வுற்று வளர்கின்றனர். இவர், எனக்கும் அத்தியந்தபந்துவானஸாக்ஷாத் மாதுலர்தம் அருமைப்புதல்வர், இவரது பிதாமஹரும், எனது

மாதாமஹருமான, பிர்ம-ஸ்ரீ, புனல்வேலிமுத்துசுப்பையயரவர்கள் சுமார் முப்பத்தைந்து வருடங்கட்கு முன்னமே காலஞ்சென்றுள்ளாராயினும் ஸகலகலா நிபுணராய் வடமொழியிற் சம்க்ஷேபராமாயணம், சேறைத்தலமான்மியம், முதலிய கிரந்தங்களும், தமிழிற்கலிமாலை, புன்னைபந்தாதி, வேதாந்தநாடகம், வேதாந்தக்கீர்த்தனை முதலிய பலப்பிரபந்தங்களும் இயற்றிப்புகழுடம்பென்னும் பொன்றாதவராய் கனவேக்ஷத்திராசாம நிலவளதன தான்ய புத்திர பௌத்திராதி சகல ஸௌபாக்கியங்களும் நிறையப்பெற்று, சத்தியம், தயை, தன்மசதாசார அனுஷ்டானப் பிரம் மஞ்ஞானியராய் சிறக்கவாழ்ந்துள்ளார்கள்.

அன்றியும் இந்நூலாசிரியரின் சிறியதந்தையார் பிர்மஸ்ரீ ஆரிய மகாகவி, லெக்ஷ்மணசூரியவர்கள், தமிழ்பண்டித ஸ்ரீசங்கர பாடிபக்கட்குமுற்றிலும் வடமொழியிற் காரிக்கைகள்செய்தும். காயத்திரிராமாயணம், அக்ஷரமாலிகாராமாயணம், பிர்மமீமாம்ஸ ராமாயணம், நக்ஷத்திர மாலிகா ராமாயணம், விபீஷண சரணாகதி, ஸ்ரீ கிருஷ்ண லீலாமிர்தம், சித்தானுசாசனம், துர்வாசபங்கம், குருகிருபா பாத்திரம், விதுரசரிதம், விப்பிரஸந்தேசம் மனஸந்தேசம், பாரதசங்கிரகம், இராமாயணசங்கிரகம், நமோனாபாக்கியான ஸங்கிரகம், பீஷ்மவிஜயம், ஆகிய பலகிரந்தங்களியற்றியும்.

அனர்க்கராகவம், உத்தர ராமசரிதம், மஹாவீரசரிதம் வேணீஸம்ஹாரம், பாலராமாயணம், பாரிஜாதமஞ்சரி, ஆகிய வடமொழிப்பிரபல நாடகக்கிரந்தங்கட்கு வியாக்கியானமெழுதியும் தர்க்கம் வியாகரணம், மீமாம்ஸம், வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்திர வியாபகராய், உலகப்பிரஸித்தராய் தற்காலம் சென்னைபுரியில் வசித்துக்கொண்டும் இருக்கின்றார்கள்,

இந்நூலாசிரியரான இந்த முத்துசுப்பையயரவர்கள் தமிழில், எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணியாகிய இலக்கணவிலக்கியங்களெல்லாங் கற்றுணர்ந்து முன்னமே தமிழ் ஜானகீபரிணய நாடகமியற்றி அச்சிட்டுசிறப்பாகிய கீர்த்தியடைந்துள்ளார்கள். ஷை முத்துசுப்பையரவர்களால் சுபத்திராபரிணயம், என்றொருமையான நாடகந்தமிழிலியற்றிச்சம்பூரணஞ்செய்யப்பெற்றிருக்

கின்றது அஃதும் சமீபத்தில் அச்சிட்டு வெளிவரும். ஆகவே இவர் ஷெடி வித்வத் பரம்பரையின் இயற்கையினலே பாலியத்திலேயே கவிதாவாஸனை யேற்பட்டு ஸரஸ்வதீகடாக்ஷம்பொருந்தி அருமையாக வாக்குதவப்பெற்றிருந்தும், பதங்கள்முதலிய அனேக பதஸாஹித்தியங்களும், ஆசிரியத்தில், பக்தி, ஞானம், விளங்கும்படி பற்பல பதிகப்பிரபந்தங்களுமியற்றியருளினர். சிறுபிராயமுதலாய் ஷெடிபதங்களை அடிக்கடி பாடுகிறவாசனையுள்ள எனக்கு ஷெடிபதங்களின் ரஸாநுபவ ஆனந்தம் என்சித்தத்தைவிட்டகலாதுள்ளூற்றெடுத்தாற்போற் பிரவகித்துக்கொண்டிருப் பதுதவிர, உலகத்திற் பலபேர்களினுள்ளத்தைக்கவர்ந்து, அவரவர்தம் நீடித்தகால விருப்பத்துடனென்னையே அச்சிடும்படி தூண்டின கற்கையெழுத்துப்பிரதிகளிலிருந்தபதங்கள் பலவற்றுள் சேதப்படாதிப்பொழுதெனக்குக் கிடைத்த பதங்களைமட்டும் அச்சிட்டிருக்கின்றேன். யான் எப்போதும் மிகுந்த பிரவிர்த்தியிற் புகுந்திருத்தலின் இடையிடையே, சொற்ப சொற்ப அவகாசத்தைக் கொண்டு புரூப் பார்த்திருப்பதினலேனும் அக்ஷரவழுக்களேற்படினும் அதைப் பொருள் படுத்தாது மன்னிக்க வேண்டுகின்றேன்.

இங்ஙனம்

எஸ். முத்தையா பாகவதர்.

ஹரிகேசநல்லூர்.

உ

கணபதி துணை

வெண்பா

நல்லறிவும் நல்வாக்கும் ஞாலத்து நற்பதவி
எல்லா மெனக்களித்தி ரட்சிப்போன், தொல்லரிகை
ஈசர்வள ராலயத்திற் சான்மயத் தன்புற்று
வாசமுறும் யானைமுக வன்

துணையுண் டினியஞ்சேன் தொல்புவிநல் வாழ்க்கை
யிணையிற் சுகமெனக்கே யெய்தும், கணபதியாம்
எந்தை அரிகை நக ரான்மயந் தைங்கரவெண்
டந்தமுகத் தானைமுகத் தான்

நன்மை நமக்கெய்தும் நாடாதேவ் வெவ்வினையுஞ்
சென்மசா பல்லியமாஞ் செப்பக்கேள், என் மனமே
ஆரணத் தார்போற் றரிகைமீ சான்மயத்து
வாரணத் தானனனை வாழ்த்து.

உ

பிரகந்நாயகி அம்பாள் துணை

அரிகேசநல்லூர்

பு. வ. முத்துசுப்பையர் பதம்.

அரிகை,

பிரகந்நாயகி அம்பாள் பேரில் பதம்.

"மனதை நோக்கி" இராகம், ஆரபி, ஆதி-தாளம்.

பல்லவி

மாயாவினை தீர்க்குமு பாயமொன்றிருக்குது
விழுத்தக்கேள் மட மனமே.

அநுபல்லவி

தாயாமரிகைப்ரகந் நாயகியைத்திவஸம்
வாயாரவாழ்த்திடில் நோயறுமிது நிச

(மாயா)

சரணங்கள்

துன்னிடும் பாவபுண்ய முன்னம வினைப்படியே
சுக்லசோணிதப் கலந்து—கொடும்
புன்னரகமொப்பாகும் அன்னைவயிற்றிற் கருப்
புண்ணைப்சிறையிற் புகுந்து
பன்னரம்பென்பூன்சந்த மன் னுஞ்சதைதோலிந்தப்
பகைபால்மெய்கொண்டோர்பத் திகல்மாதமுங்கழிந்த
பின்னரின்னிலத்தினி லின்னலுற்றிட வந்த
பிறப்பாம்பெரும்பிணிக் கிருப்பிடமாய்த்திகழ்ந்த

(மாயா)

சித்ரவிசித்திரமாய் எத்தனையோவிதமாய்ச்
செகஜாலங்கள் காட்டி அதில்

மெத்தப்பிரமைகொண்டுன் மத்தபாயொவ்வொன்றிலும்
மிகவாசைகள் மூட்டி
புத்திரகளத்திரர் சொந்தசுகங்கள் நல்ல
புகழ்வலிமை எளிமை ஸகலமுமாய்ப் புல்ல
இத்தனையுமெய்யோவி பற்றி மயக்கி மெல்ல
இன்பந்தருவதுபோற் அன்பமே தரும் பொல்லா

(மாயா)

கற்பங்கள் பலவும் ருப்போமென்று நினைந்துக்
கர்ன்னங்கள் போடாதே மிக
அற்பவாழ்விதுவெல்லாம் புற்புதமென்றறி
அலைந்துமெய் வாடாதே.
அற்புதக்கனிமுத்து சுப்பனுக்கருளன்னை
அரியபநாதர் மகிழ் பெரியநாயகி தன்னை
சொற்பனத்தும் மறவா தெப்பவும் பணிகின்னை
துயர்ஜனனமறண பயந்தவிர்த்தாள்வாள் சொன்னேன்

(மாயா)

ஷை அம்பாள் முன்னிலையில்

2 இராகம் கமாஸ், ரூபக-தாளம்.

பல்லவி

இந்தவேளை-புவந்து-வரந்தரு-வாய்
இலங்குன்னருள்-துலங்கும்படி. (இந்)

அநுபல்லவி

சந்ததமும் புகழ் தங்கரி கைகநகர்
தன்னில்வளர் பன்னுஞ்சக
தன்னுப்பிர கன்னுயகி

(இந்த)

சரணங்கள்

பாவவிமோசனி பங்கஜலோசனி
பரிபூரணி கிருபைவாரிணி
பிரியகாரணி வாமசனி (இந்த)

சித்தநூமுன்றன் மெய்ப் பக்திமறவாத
நினைவும் உயர் கனபூத்தர்
தேனையாளவே வினையாளவே

(இந்த)

முத்துசுப்பன்றுதி சித்தத்திற்கொள்ளுதி
முறுசும்பயிர்க் கொருநன்மழை
தருகொண்டல்போ லருள்கொண்டெனிக்

(இந்த)

3. இராகம் தர்பார், ஆதி தாளம்

பல்லவி

கருணாந் தருண மென்மேற்கருணைக்கண் பாரம்மா
சஞ்சலங்களைத் தீரம்மா

அநுபல்லவி

இருவரும் அரிகைப் பெரியநாயகித்தாயே
சரணஞ்சரணம் நீயே தற்காத்தருள்வாயே

(கருணாந்)

சரணங்கள்

காலமோ, வரவர விபரீத மாகுது
கருத்தெல்லாம் வஞ்சகப் ப்ரவிர்த்தியில்மாழ்குது
கேலித்துறையிற்கன்மம் யாவுங்கெட் டோடுது
கிலிபிடித்தென்மனம் நலிவால் நோகுது

(கருணாந்)

ஆசைபோ ஒருகணக் கில்லாமற்பெருகுது
அத்தனையும்அனர்த்த மாய்த்துன்பந்தருகுது
பேசுந்தரமோ என்று தெண்ணிநெஞ்சுருகுது
பிறப்பிறப்பினிற் கன பீதியே வருகுது

(கருணாந்)

உற்றோர் பெற்றோர் தரும் உபத்திரவங்கோடி
உடம்பினுளநோயா இப்போ ஒழிந்தபாடில்லையாடி
மற்றும் கூவ்வினைகளெனும் வந்தெதனெருயக்கூடி
வாட்டுகின்ற தெளிசேன் வருத்தஞ் சணுடி

(கருணை)

செல்வன் முத்து சுப்பன் செஞ்சொற்பத சிங்காரம்
திகழுன் கழுத்தணியாம் புகழ்நன்மணி முத்தாரம்
தொல்வினை தவிர்த்தின்ப சுகந்தருவ துன்பாரம்
ஆதில்லைத்தாயுனக்குஞ் சொல்லவோ உபசாரம்

(கருணை)

4. இராகம் பரசு ஆதி தாளம்.

பல்லவி

எப்போ திறங்குவாயோ ஏழையென்பொருட்
டில்லையோ தயை பேசா
திருப்ப தென்ன ஞாயமோ. (எப்போ)

அநுபல்லவி

மைப்புயலார்த்திடும் கற்பொழிற் சூழ்ந்திடும்
மன்னுமரிகேச நன்னகர் வாழ்ந்திடும்
மா மணியே சிவ காமினியே மக
மாயீப்பாகர் நாயகியே. (எப்போ)

சரணங்கள்

எத்தனையோ அபாரம் மெத்தவுமே விசாரம்
நித்தமும் யானனுப வித்தவுன்றனக்குச்சம்
மதிதானோ, அம்மா, தலை,
விதிதானோ, வன்மம்
மட்டும், இனி விட்டு, மனம்.

(எப்போ)

என்மனக்கேதந்தீர்த்து நின்மனத்தருள் பூத்து
நன்மையெனக்களித்தாற் றன்மயில்லையோ என்ன
நஷ்டமுண்டோ ஏதாகிலும்
கஷ்டமுண்டோ (உன்னை)
நம்பி வந்தேன் அம்பிகையே

(எப்போ)

இந்துகலாதரி சுந்தரி சுரவரீ
மைந்தன் முத்துசுப்பன் செந்தமிழ்பதத்தன்பு
வைத்தவளே அகிலமும்
பெற்றவளே என்மேல்
வாதே செய்யொ ணுதேயினி

(எப்போ)

5. இராகம் காம்போதி, சாப்புதாளம்-

பல்லவி

இப்படிச்சோதித்தா லுனக் கெப்படிப்புகழுண்டாகும்
இனியாகிலுங்கண் பாரம்மா,

அநுபல்லவி

ஒப்பிலயிகேசநல் லூரில் வளர்ந்தோங்குஞ்
செப்பும் வரதாயகி தேவிப்ரசுக்நாயகி

(இப்படி)

சரணங்கள்

எடுத்ததெல்லாந் தொல்லை என்றால்நானென்னசெய்வேன்
எப்போதொழியும் என்வி சாரம், சும்மா
சுடுத்தஞ்செய்கின்றகோய்க டைமைத்திர்த்தின்பசுகந்
தந்தாள் வதுன்றன் பாரம் ஜன்மந்
தொடுத்து நான் படுந்துயர் சொல்லொணுது விஸ்தாரம்
சூதில்லைத்தாயுனக்குஞ் சொல்லவோ உபசாரம்
அடுத்தநின்னடியேற்குன் அருள்தாரா லித்தூரம்
ஆர்க்குவந்த விருந்தோ வெனநிற்கின்றாயின்னேரம்

(இப்படி)

தினஜனரக்ஷகி என்றுனைச் சொல்வதெல்லாஞ்
சிறிதாகிலு மொவ் வாதே என்றுயர் கண்டால்
வானும் உருகுமித்த மண்ணும் உருகுமுந்தன்
மனமட்டிலும் உரு காதேன் குறைசொல்லி

நாடினவ்வளவே யாகுமி ஞானங் கொஞ்சமுங்காதே
நாடுகின்றிலைத்தாயே நானுமென்றன் மீதே
ஏனுனக்கிந்தவன்மம் இதமீவா உன்றன்பதத்திலே
எத்தனை செய்தாலும் நானுன் பத்தனுனையா விட்போகாதே
(இப்படி)

முத்துசுப்பனுனது பக்தியினால் நின்னமும்
முழக்குந் தகில மெங்கும் நின்னடிமை நான்
நித்தமுந் துயர்கொண்டு மெத்தவருந்துவதால்
நின்புகழ்க்கல்லவோ பங்கம் ஆகையால் உன்றன்
சித்தமிரங்கியருள் செவ்வாய்ப்பல் வளம்பொங்கும்
சென்னெற்கழனிபாயுங் கன்னடிபங் காவேரிநதம்
முத்தங்கொழிக்குந் தாம்பிர பன்னிநதியி லைந்தும்
பூதூர் அரிகைவளர் மாதாவுன் னருட்டங்கும்
(இப்படி)

6. இராகம் பரசு ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இன்னமென்மீ தென் வன்மமோ
இதுவுனக்குத் தன்மமோ (இன்னம்)

அநுபல்லவி

சென்னெற் கழனிசூழுந் திகழுசீகையில்வாழும்
அன்னைப் சகன்னாயகி அகிலவரதாயகி (இன்னம்)

சரணங்கள்

சிந்தைக் கவலையாலே தீவாய்மெழுகும்போலே
நொந்துருகிமென்மேலே நோய்கொண்டேனுனதாலே
(இன்னம்)

சகலவுயிர்க்கும் நீயே தாரகமானதாயே
மிகவுஞ்சோதிக்கின்றாயே மெலிந்தேனின்னையாள்வாயே
(இன்னம்)

சேர்ந்த நின்மைந்தன் முத்து   சப்பன் தமிழ்ப்பதத்திற்
சந்ததமன்புவைத்து   தற்பரப்பா பொருமிந்தா

(இன்னம்)

பாவநாசத்து சுவாமி கல்யாணசுந்தரேசர்பேரில் பதம்

7 இராகம் தோடி தாளம் ஆதி

பல்லவி

ஏதய்யா கோபம்   என்மீதய்யா

அநுபல்லவி

வேதனும் மாலுங்கா   ணுதவறுதியே
மாதலம் பாவநாச   மீதமர் சோதியே (ஏதய்யா)

சரணங்கள்

அன்னைதந்தையும் நீயென்றடுத்தேனே எனை
அலையக்காண்பதாழ் விளைச் சூதா
முன்னமயன் சிரத்தைப் பின்னஞ்செய்ததின்றென்றன்
முன்னூழ்வினையை நீக்கொணாதா
அன்னிய னென வெண்ணி விடுப்பாயனேனி னுனை
யார்கையே யப்பார் ஜகண்ணுதா
என்னதாழ்வினைக்கா இருந்தா லுனக்கென்புகழ்
என்ன மகிமை தங்கும் ஓதாய்
கன்னமிட்டுக் களவுசெய்தேனோ   பழிதேடி
கதவடைத்துத் தீயையிட்டேனோ   வழிபோடி
பின்னமதா யடித்துப் பறித்தேனோ   உறவாடி
பிள்ளைகளின் கழுத்தை முறித்தேனோ பேண்மோடி
(ஏதய்யா)

பாதிகாரிபுருக்கொண்டதுஞ் சேயுண்டதும்
பழித்துச்சொன்னேனோ ஞானவிமோக
பேதையாய்ப் பிச்சை எடுத்துண்டதாஞ்சொன்னேனோ
பிறையணிச்சடையனே யென்பீதே

வாதுசெய்வதிதன் குற்றம் யாது செய்திருந்தாலும்
　　மாற்றிய நன்செய்வாயிப் போதே
ஆதியந்தமிலாத சோதியே என்றனை
　　அல்லல் வினை தவிர்த்தாட் கொள்வேனையிதே
மாதரைப் புணர்ந்தவன் பாதகந்தனைமாற்றி
மனதிரங்கியவனைக் கதியிற் சேர்த்தனை தேற்றி
மாதவர் பணியுமா நாதனே யெனச்சாற்றி
வணங்குமென்மேற் கிருபை இலையோ கிருபாமூர்த்தி.
(ஏதய்யா)

மலையை இல்லநாய்க் கொண்டாய் மலையைச்சிலையென
　　வலைத்தறு [illegible] போல
சிலையையுண்மையாகச் செய்துகொண்டாயோ யென்
　　றேவ தேவா உனக்கென் மேலே
இலையோ கிருபையுன்மன மிறங்காதோ முன்கல்லால்
　　எறிந்தவனுக்கும் வில் லாலே
தலையிலுனையடித்தான் அவனுக்கு மருள்செய்தாய்
　　சந்ததமு மன்பினு லே
அலைகடலுலகெங்கும் நிலையெனத்தங்கும் நாதா
அன்பன் முத்துசுப்பன் அனுதினம் பணிபாதா
அலைய விடாமலெனை யாதரிக்க லாகாதா
அஞ்சேலஞ்சேலென் றபயவரந்தா தா
(ஏதய்யா)

8. மனதை நோக்கி. இராகம் காம்போதி, ஆதிதாளம்.

பல்லவி

மனமே நீ யின்னம் மாயாவலைக்குட் சிக்கி
மயங்கியுழல்வ தேதடா

அநுபல்லவி

முனமே நான் சொன்ன மொழியை எங்கே மறந்தாய்
மூடா அடா குடி கேடா நீயேன் பிறந்தாய்
(மனமே)

சரணங்கள்

புற்புதம்போலன்றோ தேகம், எல்லாம்
பொய்யென்றெடுத்துச் சொன்னேனாகம், மோகாதி
அற்பருடனுனக்கு சினேகம் நீயின்
அனுபவிப்பதவஸ்தைய னேகம்

குப்பைக்கு வியலொரு காற்றழித்திடும் நாளை
கூறாமல் நினையாமற் கொதித்திடுமே மூளை
அப்போது காலயர்ந்து கண்பஞ்சிடும் வேளை
ஆமென்று வந்திடுவான் காலனெனுங் காளை
(மனமே)

எத்தனையோ ஜன்மமு ற்றாய், அதில்
என்ன சுகத்தைநீ பெற்றாய், அடா
பித்தனெனவே ஞான மற்றாய், உருட்டிக்கும்
பிறட்டுக்குந்தானேகலை கற்றாய்

கற்றதனாலாய பயனென்கொல் குறியாமல்
கற்பனைகடந்தமேதார் கர்த்தனைப் பிரியாமல்
பக்தி செய்தாலன்றோ பயனென்ப தறியாமல்
பாழாம்பர மோகமெல்லா மென்பதுந் தெரியாமல்
(மனமே)

பாவநாசத்தில் வளர் அரனை, எல்லாம்
படைத்தளித்தழித்திடும் பரனை, இந்த
மூவுலகும் புகழ்கரு தரனை, பக்தன்
முத்துசுப்பன் பணி சுந்தரனை.

தேவாதி தேவனைத் திரிபுராரியைச் சக
தீசுவரனைக் கல்யா ணேசனை மகிழ்ந் தகம்
நாவார அவன் புகழ் நவின்றானந்த சுகம்
நாடென்று சொன்ன புத்தி போடி விட்டதோ மிக
(மனமே)

ஷெ. பாபவிநாசத்தலத்து அம்பாள்
ஸ்ரீ உலகநாயகி பேரிற் பதங்கள்.

9. இராகம் அடாணா ரூபக தாளம்.

பல்லவி.

தேவிகருணை செய்வாய் சந்ததம் உலகநாயகித்
தேவிகருணை செய்வாய் சந்ததம்

அநுபல்லவி.

பூவில் வாழ்பவனு மாகண்டலனும்
பூதலமும் பாதலமும் விண்டலமும்
போற்றிடத், தொழு தேற்றிடும், எங்கும்
புகழ்மாமலை மகளே மன
மகிழ்வாய் வர மிகவே யருள்.

(தேவி)

சரணங்கள்.

சோம கங்கை ஜடாதரி அரி
சோதரீ கிருபாகரீ கௌரி
ஸ்ரீநமற்படர் கொங்கை யேவா தாயகி
தேன்மொழியே அகில லோக நாயகி
சிற்றிடை, யே யென், குற்றங்கள் பொறுத்
தேயன்புட னே யென்றனை
நீ யாதரிப் பாயே உமா.

(தேவி).

பாவன தேகப்ரகா சினி, மெய்ப்
பக்தரின் பவபந்தநா சினி
எவெனும் விழி போறுதற் பிறையே
ஈசரிடப்பாக நிலையே பரையே.
யானுனை, நம்பி னே னம்மா, அம்மா,
இன்பாகரி என்பாலருள்
அன்பாய் ஜக தம்பா உமா.

(தேவி)

சோவென்றருவி சொரிந்து நீர் வரும், மிகத்
தூய்தலம் பாவநாசத்தி லமரும்
பார்வதி யுலகன்னை மின்கொடி யே
பாலன்முத்து சுப்பன் பணி பொன்னடியே
பக்ஷம் வைத்தென்னை ரக்ஷிப்பாய், நித்தம்
பக்தர்களு ளத்தில் நி
னைத்தருள் வித்தகியே

(தேவி)

10. இராகம் பியாகு தாளம் ஆதி.

(பல்லவி)

சந்ததமுனை நம்பினேனே என்
தாயே கருணை செய்குவாய்

(அனுபல்லவி)

சிந்தை மகிழ்ந்தெங்கும் மந்திர நடனஞ்செய்
சிங்காநகர் வாழ்மலை மங்கை யுலகன்னையே

(சந்.)

சரணங்கள்.

கருணை சேர்கேத்ரீ சாபதில்மோதாத்ரீ
தருணாம்புத மணிய ரமணீயகாத்ரீ

(சந்)

சுந்தரமென முடி சந்திரி நீல
சந்திரி சுரவரி சுந்தரி சால

(சந்.)

தொண்டன் முத்துசுப்பன் தண்டமிழ்பதத்தன்பு
கொண்டருளலகை மென் பண்டைவினைதீர்த்தருள்

(சந்)

11. இராகம் கேதார கௌளம் தாளம் ரூபகம்.

பல்லவி.

இந்த நாளலா தென்றனைப்பு
வந்துகாப்ப தெந்தநாளோ (இந்

அநுபல்லவி.

சந்ததந்தாய
நன்னிடமே
கன்னிபுவ

தலம்பால நாசந்
பின்னாமே
கன்னியே நீ

(இந்த)

சரணங்கள்.

அநுதினந்தோறும்
அல்லால் ய ன
அன் நடை இடை
அந்தரி நி
தந்தரிஆ

உனதடியான்
அசற்குடியா
யோர்மிடியாப்
சந்தரிசு
சந்தரியே

(இந்த)

உலகிற்பெரிய
உண்டிலை என்றிவாக்
மலமகந்றியாமென
வாய் திறந்தன்
னவது சொல்

வீட்டுப்பிச்சை
கதைபோற் சற்சை
வந்தாலாளாமலிச்சை
பாயொரு சொல்
லாதிருந்தால்

(இந்த)

என் சொல் நின்
எள்மே லருட்கண்
அஞ்சலென்றுனக்
அண்டாதி
லாண்டமும் நீ

காதார வாங்கி
பப்பித்தாங்கி
மகிமை யோங்கி
ரண்டவகி
றைந்தவளே

(இந்த)

உன்றனக்குபசாரஞ்
உன்னதருமைப் பிள்ளை
பந்தவினை தீர்த்தாள
பக்தவான்
நித்தந்தோறும்

சொலவோ
யலவோ
மலேவோ
முத்து சுப்பன்
உத்தமியே

(இந்த)

12. இராகம் புன்னாக வராளி ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஏதாகிலுஞ் சொல்லம்மா எனக்கோர் வகை
ஏதாகிலுஞ் சொல்லம்மா

அநுபல்லவி.

மாதவமே பாவநாச மீதமருலகை நின்
பாதாரவிந்தமேனக் காதாரமன்றியுண்டோ

(ஏதா)

சரணங்கள்.

நானே சொல்லொணுப் பெரும்பாதகன் மில்லாமலா
நானனுபவிக்கிறேன் தோதகம்
ஆனாலுஞ் செய் பிழை தாய், தானே பொறுக்கக்கடன்
தினமெனைக்காவாமற்போனா லெங்கே தங்கிடம்.

(ஏதா)

மலைமகளாலுயுன் மனமும், அதனாலம்
பலையாசசேர் பியல்போ தினமும்
உலை மெழுகாய்ச் சிந்தை உருகி வாடி நொந்தேன்
அலைபவிடாமலெனையாள்வா யென்றிங்கு வந்தேன்

(ஏதா)

கருணைப்ரவாக விழியே மதிமுகியே
சார்தம் அமுத மொழியே
பரமேசுவரியான் குற்றம் பல செய்யினும் உன் பக்த
வாமுத்து சுப்பன்றமிழ் மகிழ்ந்துரைப்பேன் நித்தம்

(ஏதா.)

13. இராகம் பைரவி ஆதி தாளம்.

(ஜகத்தை நோக்கி) பதம்

பல்லவி.

மானிடராய் வரலரிது வந்தும்
மபக்கத்திலுழல்வதோ பெரிது

அநுபல்லவி.

நானென்றகங் கரித்து நாடெங்கெங்குந் திரிந்து
வீணே விண்ப்ராஜாபத்ய ஞானீர் கெடுமடவீர்

(மானிட)

சரணங்கள்.

நாயினங்களும் புழுவினங்களும்
நரியினங்களுஞ் சுடலைப்
பேயினங்களும் பருந்தினங்களும்
பிச்சுப்பிடுங்கித்தின்னும் உடலை
மாயமென்றறியா துழல்கின்றீர்
மாபிறவிக் கடலை
ஓயும் வண்ணம் ஒருபாயமறியாமல்
ஒன்றுங்கன்ம மின்னம் விடலை
ஈனதும்பாதி எத்தனையோ ஜன்மம்
எதிலுஞ் சிறந்த இம்மா னிடத்தன்மம்
காயஞ்சதமோ புற்புதம் போலென்று
கருதாதிருப்பது காரியமோ நன்று

(மானிட)

பச்சை மஞ்சளைப் பூசிக்குளித்து
பகட்டி மென் மேலே
கச்சவிழ்த்து மென்றுகில் சற்றொதுக்கிக்
கனதனங்கும்பம் போலே
இலச்சையின்றிச் சொறிந்து காட்டும்
எழின் மடந்தையர் மேலே
இச்சைகொண்டு சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றீர்
இதிலென்ன காணுற் றைச்சாலே
வர்ச்சிதஞ்செய்யாமல் மயங்கினுற்றுன்பம்
மாதர் பொன் மண்ணாசை மறப்பதே பேரின்பம்
பக்ஷி மிருகங்கட்கும் உமக்கும் வித்தியாசம்
பார்க்கிலொன்றுங் காணேனே இதென்ன மோசம்.

(மானிட)

உற்றவரென்றும் உறவினரென்றும்
உதாரத்திற் சுமந்தன் பாலே
பெற்றவரென்றும் பெண்டென்றும் பிள்ளையென்றும்
பெரிய சந்தைக்கூட்டம் போலே
சுற்றிவருவதல்லால் யாருக்காருண்டதைச்
சொல்வீர் ஊர்மாட்டி டையன்போலே
சற்றும் யோசியாதென்ன தென்னதென்றிரப்போ
தலமித்ர கிலத்தின் மேன் மேலே

முத்து சுப்பன் பணியுல கனைபதமறவாமல்
மோகத்தைத் துணியென்னும் மூதுரை துறவாமல்
பெற்றபலன்றான் மிகப் போரானந்தங்காணும்
பிறவிக்குவித்தாங் கன்மப் பீடையொழிக்கவேணும்-
(மானிடராய்)

(மனதை நோக்கி) (பதம்)

14. இராகம் வெளராஷ்டகம் தாளம். மிசிரசாப்பு

பல்லவி.

மனமே நீ யனுதினமே (ஜகன்
மாதாவைப் பணிவருங் கனமே

அனுபல்லவி.

அனமமர்கமலஞ்சேர் நஞ்சூழ் பாவநாசத்
தமர் கல்யாணேசரைப்பொருந்த, அவர்
அங்கத்தொருபாற் குடியமர்ந்த உல
கன்னையைப்பணி செய்வாயென்றன்.
(மனமே.)

சரணங்கள்.

வேகமாய் பற்பல நதிகடோறுந்தின
மேமோடி மூழ்கவும் வேணுமோ, பல
வேள்விகளும் விர தங்களுஞ்செய்வது
விமேலயின் பிசகம் பூணுமோ, பல

யோக மயக்கந் தவிர்க்கும்
மூவர்களும் நிகர்
முன்கைத் தேனை விட்டுப்
மூடருக்கும் புத்தி
உலகந்தொற்றிடவென்சொல்
உனக்குமிப்படிமதி
இவருக்கு
காணுமோ ஐயோ
புறங்கை நக்கவும் முழு
தோணுமோ, இந்த
நாணுமோ, அடா
கோணுமோ.

(மனமே)

தேவி கருணாகரி
தேன் மொழியே
சித்தி தந்தாள் சிவசத்தியே
தினமுந்தினமும்
பாவியெனினுமெனைப்
பாரமென்றே மிக
பார்வதியின் கிருபை
பகைமை யெலாங்கொன்று
எவிடு நாதரைச்
எண்ணியதெல்லாங்கை
லோக நாயகித்
-யென்று பாடு, ஞானச்
யென்று நீ
கொண்டாடு, கொடும்
பாது காப்பதுன்
வாடு, ஆனால்
வந்தனது பெரும்
போடும், காலன்
சாடும், நீ
கூடும்

(மனமே)

கும்ப முனியனை நம்பி
கொஞ்சமும் புத்திகெ
கொக்கறிப்பவருனக்கு
தும்போதனைக்குட்ப
உம்பர் புகழ் ஜக
ஒரு காலும்விட்டுவி
நற்றதுரைக்கின்ற
ஓதுதல்மறந்தி
அன்பாயென்றுன்கைவி
ஆதரிப்பள் பயப்ப
அதனால் நீ
டாதே, மிகக்
தவாரவர்
டாதே, சித்தர்
தம்பிகை பக்தியை
டாதே, என்
முத்துசுப்பன் றமிழ்
டாதே உனை
டாதே, கௌரி
டாதே

(மனமே)

15. இராகம் மோகனம் தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

சொல்லச்சொல்லக் கேளாத தென்ன, அதையெனக்குச்
சொல்வாய் பட்டணமே

அநுபல்லவி.

நல்லோர் பணியுமிந்த்ர லோகமாதல த்தில்
நாளும்வா லழகன்னை தாள்பணி யென்ற புத்தி
(சொல்லச்)

சரணங்கள்

மா, தர்க, ளுறவைநம் பாதித்த
வங்கண, மும்மத, மும்மய முந்திகழ் (மாத)
வஞ்சனை, பொய்மட, முனிசை, மிக்கவர் (மாத)
தங்கள், பெரும்பழி, யும்மறை, யும்படி
சாகல, முஞ்சக, ஜாலமும், மிஞ்சுவர் (மாத)

சண்டைகள் விளை, விக்கிடு மியினர்
குண்டணிச்சொலு, ரைத்திடுவாயினர்
விண்டுசொல்விட, மேமனமாயினர்
பண்டைவெவ்வினை, பெருகுவாயினர்.

மா, தர்க, ளுறவைநம் பாதித. அவர்மேல்நேசம்
வைத்தால்தீவினை யம, வாதை
தீர்த்து புரிவாரவர், பீதித, சிந்தைதனைப்பாதித்த
செப்பினேனுனக்குண்மை, யிதை
தினந்தினமேபுல கனைபதபூசனை
செய்குவாய தீவ டப்தற்கு போசனை
(சொல்ல)

காசு, களிற்பிரமை, கொண்டாய்
கனைபய, மாபத், துகள்வரு, விக்குங், காசு
கபடங், கொலைகள, வுஞ்செய், விக்குங், காசு
கனிவுறு, மபிரு, டாடா, நட்புங்
கலைத்து, வன்பகை, விளைத்த லைக்குங்

கண்டலே திரியாம லடைந்தும்
வண்டரோடுற வாகவிடுத்தும்
பெண்டிர் கள்ளுற விச்சைவருத்துந்
சண்டன்றண்டத் துட்படுத்தும்
தாசு, தளிர்ப் பிரமை, கொண்டாய். அலைந்துநன் றுய்
கடைசிக்குத் துணையாவதுண்டா
சாச்வதமோ மதிமிரண்டா, யுனக்குத்
தகுமபமிதசமிது. கண்டாய்
தத்துவடாம்சிவ சந்திலை நாடி
சந்ததம்பணிசெபியன் அந்தனைத்தேறச்
(சொல்ல)

எங்கும் நிறைந்தொளிர்கல் பாணியை
இங்கிலும், அங்கிலும், லிம்பூ, தத்திலும் எந்
இவ்வுல, கத்திலும், எவ்வுல கத்திலும் எங்
தங்கு, சராசர முழுதிலும் புண்ணிய
தலத்தும், உயிர்கள்கல, கலத்தும், இந்தத்
தரைக்குளின்பம், பெருக்கதாமென
சருக்கரைப்பா கொத்த தமிழ்ப்பதம்,
உரைக்குமுத்துச் சப்பளத்திலும்
இருக்கின் முடிவிலு மச்சிட்டத்திலும்
எங்கும் நிறைந்தொளிர்கல் பாணியை, கங்கை
இந்து வணிந்தசெழில் வேணியை
கங்கணமணிமலர்ப் பாணியை, பூணியைமேற்
காப்பாற்றலாம் முத்திக் காணியை
கஷ்ட நிவர்த்தியோ டிஷ்டசித்தியுறுங்
கமழுவ, கஜாபத, கமலமெ, கதிதரும்
(சொல்ல)

16 இராகம் கமாஸ் திசிரம் தாளம்.

(சேட்டு) பல்லவி.

தொல்லை விளைக வெல்லாந் தீரச்
சொல்லுவன் மந்திர மிதுமனமே

அநுபல்லவி.

எல்லை, யில்லா, நாட்டி, லீலைக்கு தன்
கண்டா, பல்ல, ல்லாற்
புல்லை, எல்லாக், காட்டிப், பொருள் சம்
பாதிப், பதிலென், சொல்லாய்
பவநாசக், தனிலவா, சஞ்செய்
பவனலகாள், பதமலர், பணிவாய்

(சொல்லை)

சரணங்கள்.

நாற்ற, மெழுமம்பூன், சதைபுமி, ரக்த
நரம்பும், மீதா, பாஸம்
ஊற்றைச், சுமையிலூஞ், சோற்றுத், துருத்தியாம்
உடலில், வையாதே, தேசம்
ஆற்றேற, சந்திற், தரு வெனவே
யாம்நீலே, பற்றகா. மிதுகனவே
ஆற்றை, பணித்தல, ஹாற்றதன். பலரு
போற்றுவை, யெற்கப், பாற்றிடுவன்

(தொல்லை)

கண்சிமிட்டி மருட்டி கொங்கைக் குடங்
காட்டி மயக்கவுஞ் சாலப்
பெண் மயக்குப் பொலாததில் வீழ்வது
பெருங்கேடன்றோ சால
தன்மலர்க்குழற் குழலகா
டாமரை மலர்ப் பொருபல்கால்
கண்மணி யனையே மண்மிசையினிதாய்
புன்மையிற்பிறவா உன்னையின்றே

(சொல்லை)

ஆசா பிந்த மோக மெல்லாம்
மாலையின் விநோதம்
ஆயுமிகோசல் நாவலர் முத்துச்
சாமியன் பணியுமை பாதம்

சேயமாய் நினைப்பவர்க்கு
　　தீன்பவம் ரவிமுன் பனிபோக்கும்
நீ பனு தினமன் 　　　　　　பாயுல காளென்
ருப்மலர்டி பணி 　　　　　　வாய் மனமே

(தொல்லை)

திருநெல்வேலி ஸ்ரீகாந்திமதியம்பாள் பேரில் பதம்

17 இராகம் பூரிகல்யாணி சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

ஏதம்மா இத்தனை வன்மம் 　　　　　　உனக்
கிதுவோ தான் றன்மம்

அநுபல்லவி.

காதரு பூம்பொழிற் றங்குர் திருநெல்வேலி
தனில்வாழ் காந்திமதித் தாயே உன் சம்மதி

(ஏதம்மா)

சரணங்கள்.

　　ஆதுதான் கற்றனை போ சும்மா விருந்தனையென்
றுயர் தீர்த்திடவு மா 　　　　காமேதா 　　　　என்சொற்
　　காதுதான் கேட்கிலையோ கண்ணிலையோ பார்க்கவும்
கல்லோ உன்மன மிறங் 　　　　காதோ

வேதனைப்படுவதும் வினையோ 　ஆயினு மெல்லாம்
விதிப்பயனெனி லுனக் 　கேதுமகிமை 　சொல்லாய்
மாதபராலகரி நீயே 　　　　　பென்ப தல்லால்
மற்றொரு தெய்வமுண்டோ 　மகிமைக் கிதழகல்ல

(ஏதம்மா)

தந்தையைக் கொன்று தன்றாயைப் புணர்ந்த ஒரு
　　சண்டாளனுக்குங் கூட 　　　முத்தி 　　　அன்பாய்
தந்தருளினையோ உன் கருணை தனையும் நீ
　　சற்றுமறியாயோ 　　　　　சகத்தில்

எந்தக்குற்றம் யான் செய்தேனென்னை யாள்வதோ தொல்லை
ஏழைகளைக் காவாம லிருந்தாயோ யில்லை
சிந்தை யறிந்துன்மே லெழுந்தேனே பருங்கல்லே
தேவியுன் சித்தின்போற் பதியவைத்தேனிவில்லை

(ஏதப்பா)

அன்னையே முத்து சுப்ப னுனதடிமையெனமு
பூங்குதகில பொங்கும் மிகமிக
மனநோயால் யாஞ்சோர்ந்தா னுனக்கன்றோ அபகீர்த்தி
மகிமை யெப்படித் தலிக்கும்

கனமாயிகழ் பவரை உயர்த்துவதும் அடியார்
களைத்தாழ்த்துவதுந் தர்ம சாஸ்திர முறைப்படியா
உனதுபக்தனன்றியா னென்ன அசற்குடியா
உறவிற்கென்றற் பயனொன்பது படியா

(ஏதப்பா)

முருகர் பேரில் பதங்கள்.

18 இராகம் தேசிகதோடி ஆதி தாளம்,

(மனைதநோக்கி) பல்லவி,

கந்த ஸ்வாமியைச் சிந்தை செய்குவாய்

அநுபல்லவி.

எந்தன் மடநெஞ்சே ஈசன் கோத்திரஞ்சேர்

(கந்த)

சரணங்கள்.

அனுதினம் பலகன்மம் அத்தனையும் விண்ஜன்மம்
அதிலென்னதான் அடைந்தாய் தன்மம்
அனியாயமாயுன் அறிவிப்படிப் போமோ
அவப்பொழுதாகிவார் கணக்கழித்திட லாமோ

(கந்த)

காசுபணந்தேடிக் காலங்கள் மிகப்புண்ணடி
கறைவதிலென்கண்டாய் கோதி
மோசமும் பாவமு மேசம் பாதித்ததல்லால்
முக்தி பெறலா யுக்தி பெற்றாயோ சொல்லாய்
(கர்க)

உற்றார் சதமோ பெற்றார் சதமோ
உடற்சதமோ பொருட்சதமோ
வெற்றிபெறுஞ்சிவ வெற்புநகர் வாசன்
முத்துசுப்பன் தமிழ் வைத்திடு மென்னேசன்
(கர்க)

ஸ்ரீ முருகர் முன்னிலையில்

19 இராகம்காம்போதி சாப்பு தாளம்.

பல்லவி.

எனைநீயுற் கருள்வாய்

அநுபல்லவி.

ஆழ நெடுங்கடல் சூழ் சகம்புகழ் கூடாசல் பாறையில்
வாழு மாமுருகேச நேசனே
வேழமுகனைவங் காணுக்கிறைசனே
(எனை)

சரணங்கள்.

சோதனைக்குநா னோ நீவர்த்திக்கினையாலச்
சோம்பிலே நிறை தயாளா
காதினிலென் சொற்கேளா தேனே
கானக் குறவள்ளிக் கானமணவாளா
காங்குகிறேன் மனக்கவலையால் நீலா
(எனை)

உன் தெண்டனிப்பா லெல்லா துயர்கொண்டிருந்தல்
உன் புகழ்க்குவனை சொலவா
என் பண்டையினி பல வால் கைகொடுத்து

வந்தருள உமைமைந்தனே செல்வா
வானோர் புகழ் பெருமானே வேலவா
(வரை)

மாமயில்வாகன லோலா அரிகேச மாருகர்
வாழ் முந்து சுப்பனுக்கனுகூலா
தாமக்குழல் உமை பாலா குணால
சரவணபவ குகனே வடிவேலா
சண்முகா தினஜன பரிபாலா
(வரை)

20. இராகம் ஆரபி ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

முருகா உன்மனம் உருகாவிதமென்ன
மொழிவாயென் அறுமுகவா

அநுபல்லவி.

தருகாவனர் சிவ கிரிவாழ் குகனே மால்
மருகா வெழிற்பன் னிருகா துணையாய்
(முருகா)

சரணங்கள்.

சொல்லுமென்றுபர் கண்டால் மன்னும்மருகுமே
சூரியகிரணமும் நீரும்ப் பெருகுமே
புல் இம்மாமும் செழுபுங்கதருகுமே
புள்ளினங்களுமிறை கொள்ளாதருகுமே
(முருகா)

வரைராஜன் மகள் நின்தாய் நீ பொன்
மலைமில்ல தாய்க்கொண்டென்றந்தை நீயும் பர
கிரிபையுடையனுறைப் அதனல் நின்மன மிரங்
கிஞ்சித்து மில்லாக்கல்லாச்சுதோ பின்னேரம்
(முருகா)

தாபசலித்தாற்பிள்ளைக் கேதா தாரம்
தாசன் முத்துசப்பன் நின்பரிவாரன்
நோய்கொளத் தகுதிகொல் ஆள்வாயின்னேரம்
நவல் சிவகிரி வளர் பழனிகுமார

(முருகா)

21 இராகம் உசேனி ரூபக தாளம்.

பல்லவி.

குருபர சரவண பவஅருள் குகனே சண்முகனே

அநுபல்லவி.

வரமிகுஞ்சிவ கிரிவளநகர் வாஸா முருகேசா
சுரவரஆர சுதகரிமுகன் றுணைவா தொண்டர் நேசா

(குருபர)

சரணங்கள்.

பந்தநாசனே பாவமோசனே பக்தப்பிரிய தாதா
எந்தநாள் ஆள்வாய் இந்தநாளன்றி என்மேலின்னம் வாதா

(குருபர)

பன்னிரண்டு கண்ணிருந்தும் ஒருகண் பாராத தென்ன செயலோ
உன்னிருதாட்டுணை யென்னவக்கே தன்பா லுன்னடிமை யன்றியபயலோ

(குருபர)

எப்புவியும் புகழ் சுப்ரமண்ய இறைவா மயில்லோலா
அப்பனே முத்துசப்பன் தமிழ் மெச்சும் ஆறுமுகவடி வேலா

(குருபர)

22 இராகம் பரசு ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்மேலித்தனை வாதா உனதுமனம்
இரும்போ உறக்கோ அல்லால்
ஏழைக்கிரங்காதோ சொல்லாய்

(என்மேல்)

அநுபல்லவி.

ஜென்மசஞ்சிதவினை தீர்க்கநற்பதந்தனை
நன்மையுதாயருள் சற்றலஞ்சிவகிரி

நகர்வாசா, குருபரகர, பக்தநேசா, குக
நாயக, வரதாயகா
(என்மேல்)

சரணங்கள்.

துப்பிரமாதமாக கோபிநல்க்தினம
ஒருவிதமா சொல்ல வொண்ணாதே
நாயேன் றுயரங்கண்டாத் பேயுதிரங்குமே
தாளடிமை யென்றெ றெண்ணாதே
விப்பு பண்ணாதே இந்த
நாள்வாதென் ஞானாள்ளையோ
(என்மேல்)

பிரமனைச் சிறையடைத்த ஆறுமுகனுனக்கு இன்னம்
பிணிபகற்றிடலரிதா பெரிதாமோ
குறுமுனிக்கருள் செய்த பானென எனக்குன்னருள்
கொடுக்கவென்றுலது அரிதாமோ.
தன்ம தெரிதாமோ
கொஞ்சமா இந்தமை செய்
(என்மேல்)

எப்பிழை செய்தாலும் உன் நற்புகழோதுதாசு
செப்பிடி லெப்பிணியுந் தீர்ந்திடுமே
அற்புதக்கனி முத்து சுப்பன் றமிழுரைக்க
ஆனந்தம் மிக மிகச் சேர்ந்திடுமே.
அன்பு கூர்ந் திடுமே, அரு
ஐயா முருகையா இன்னம்
(என்மேல்)

21 (குருக்குத்துறை) முருகர் (சிங்காரப்பத்தியம்.)

(இராகம் ஆனந்தபைரவி.)

பொன்மேவு மணிமார்பன் புகழ்மேவு மருகனெவம்
போர்மேவு தாருகனைப் பொடித்த வேலா

மின்மேவு செல்வேலி மாங்காத்தாய்ப் பவன்னி
மத்தியில் அமராவதிக்கு மேலாச்
சொன்மேவு வளர் குருக்குத்தல மேவுங்குக மூர்த்தி
கட்டளை யதினமுங் கொடும் பொற்றுளாய்
என்மீது கருணையுடனே கிர் மேலி மணமாலை
இட்டேயாளவந்த பெண்மணிகாள்
தன்மையுடன் காருண்ய போற்றி போற்றி
சந்ததம் புவனங்கடங் களிக்க
கன்னிகையெது மங்கல மதுங்கிடந்த
ராதிவீர் வந்து விளையாடுவீரே.

ஊசல்

25, (இராகம் சங்கராபரணம்)

கதிர்பரவும் புவன சித்ர மண்டபத்திற்
கருணைபெறு மாணிக்கக்கால் கதைநாட்டி,
இதமுறவே காந்தவில்லு மணிப்பூண்விட்டம்
இசைத்ததின் வச்சிர முத்தெங் கொண்டும் வஜ்ரத்
ததிசப சங்கிலிக டொடுத் தன்பருள்ளா
மாகியயோர் பலகையிணைத் ததிலிருந்து
மதிமுகத்தே தெய்வானை வள்ளியுடனே யாடு
மகிழ்வேல விளையாடினை யாடீ ரூசல்

26. (இதுவுமது)

பத்மமது முனிவர்கள் வடந்தொட்டாட்டப்
பாவையர்கள் ருகில் வெண்சாமரை யிட்டாடக்
கந்தருவர் முத்துக்குடை பிடிக்க இசைமீட்ட
காவலர்கள் ராஜகம் பலகை கவிப்பாட முட்ட
மைப்பெரிதன் [illegible]
வானவர் பூ மழைபொழிய வாத்தியங்கள் கொட்ட
சிந்தை மகிழ் கந்தசேகரா ஆடீ ரூசல்
திகழ் குருக்குத் துறை வேலவ னாடீ ரூசல்

பொருளின் புகழ்ச்சி.

27. (இராகம் சங்கராபரணம் சாப்புதாளம்)

பல்லவி.

பணமே உன்பெருமையை அல்லாமல்
பாரில் மற்[illegible]துண்டோ

அநுபல்லவி.

குணமும் புகழும், அழகுங் கீர்த்தியுங்
குவலயத்தில் கனமுந் [illegible] தந்திடும்
பிணமும் எழுந்து நல்லாசைக் [illegible]கந்திடும்
பெரியபுரா[illegible] புண்ணியமுந் [illegible] வந்திடும்
(பணமே.)

சரணங்கள்.

எங்கும் பரவியிருக்கின்ற திக்கட்ப[illegible] போலே
இலங்குகின்ற நீ இன்றேல் [illegible]
[illegible] வாழ்வ[illegible] பூமிமேலே
[illegible] கங்[illegible] மேலே

[illegible] மக்க [illegible] அனிகள், [illegible] மனிகள்,
மனமகிழ்ச்சி [illegible] கன்னர், [illegible] லிங்கள்,
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] அமோகர்
சகட[illegible] [illegible] போகர்
[illegible] ரக்ஷிக்கும் [illegible]
(பணமே.)

சா[illegible] [illegible] தன்மை தவறாது
[illegible] [illegible] [illegible]
இ[illegible] [illegible] உன்னு[illegible]
[illegible] இன்[illegible] [illegible] பேறு.
உத்தம [illegible] பக்தி [illegible], [illegible], [illegible],
உ[illegible] [illegible], [illegible], இதுகள்

ஓமவிரத மகாதிபாய் விள்ளும்
ஒவ்வொரு நற்கன் மங்களனென்னும்
சாமியாயிருந்திபற்றுர் திரக்கொள்ளும்
கருணைத்திற்றுணை காக்குந் தகைபுள்ள
(பணமே)

ஆக்கவுங் காக்கவு மாகின்ற யதனுமேல்
அத்தத் தெய்வமும் நீயென்றறைமோம் புவிமேலே
எற்குந்துஷ்ட நிக்ரக சிஷ்டபாலனம் போலவே
இயற்றுமுனைப்புகழ்வே னெங்கமெனனிலன்பாலே
யினதுன்மதியமதையுன்மத்தம் நித்தம் மத்ய,
பானமுதற்கொடி தானதுகளிமேல மாற்றி, வீழ்த்தி, தாழ்த்தி,
பாவிகளைக்கெடுத் திடுவாய் குகன்பதம்
பணிந்திடும் முத்து சப்பன் றமிழ்ப்பதம்
மேவியுரைத்திடுந் தாமோர் களுக்கிதம்
விரும்பி இகபர மேன்மை, தரும், நிதம்
(பணமே.)

(சிவகிரி (முருகர்பேரில் சிருங்கார ரஸத்துறைப்பதங்கள்)
ஸகி தலைவனுக்கு விரகங்கொண்ட தலைவியைக்காட்டி சேரும்படி
எடுத்துக்கூறல்

28. (இராகம் சாவேரி தாளம் சாப்பு)

பல்லவி.

துரையே இவளை இந்நேரங் கூடிச்
சுகிக்கிறதொப்பதி வாரம்.

அநுபல்லவி.

உமை செய்த தனிவளோ உன்மேல திககாமி
தரையெலாம் புகழ்சிவ கிரிவளர் கந்தஸாமி

(துரையே)

சரணங்கள்.

அல்லெனுங் குழல் — வில்லெனும் நுதல்
நல்லமுதம் நிகர் — சொல்லினள் கண்கள்
கொல்லும் விடக்கன்னை — வெல்லுங் குணத்தின
முல்லை நிகர் ஒளிர் — பல்லினள் இவள்
பல்லமுதை பெட்டிப் — பார்ப்பது போலே
புல்லக்கின் முத்தம் — பொருந்து மொழிபாலே
சொல்லு முருக் கொண்ட — சோதி மின்னலென்னைச்
தோகை யிதோ வந்தாள் — சகிக்கிடுவாய் மன்னா

(துரையே)

பைந்தொடியின் முக — சந்திரனைப்பார்
துந்தி நின்றும் சிறி — வந்தகாம் ரோம
பந்தியெனும் பன — காதனைப்பிடிக்க
நத்தமாகவி — வைத்துதான் மதன்
சொந்தமாக்கை வில் — ஆரந்தால் நல்ல
விந்துதயாய்ச் செய்க — டங்கிளா அல்லால்
மந்தாரந்தானே வெனுவர் — தனங்கள் கண்டாய்
மருவியானைக்கனத்தய் — பலனுண்டாம்

(துரையே)

ஸாமி உன்மேலதி — காமி மிகவுமி
ராமி நற்குணை — ராணப்பாம் இவள்
சேமமொடு கோதிக் — நீசை புரியாக்
காமன் பகை பொறுக் — காமையால் வாடி
தேமல் முலை அர்பித் — இனவு இன்பதால்க்
கேதுபுனை சேர — காமு மன்பதாய்ப்
பூமி புகழ்முத்து — சுப்பன் பதம் பாடிப்
பொழுது போக்கிருகி — வளைக்கொண்டாடி

(துரையே)

இதுவுமது 29. (இராகம் கமாஸ் நோட்டு ஏகதாளம்)

பல்லவி.

பைந்தொடி இந்தக் குமரி தனைப்
பரிவுடனே சேர் வாய் குகனே

அனுபல்லவி.

சந்த தம்புகழ் தங்குந் சிவகிரி
தன்னில் வாழ்முருகேசா
தையல் இவளுன்மேல் மையற்கொண்டனள்
ஷண்முகனே மிகவாச
சந்தன, மலர்ந்திவளை, யணைந்திடுவாய், வந்திட்டாளிங்கே
(பைந்தொடி)

சரணங்கள்

கொண்டல்தானிவள் கொண்டை மதிதான்
கொம்பனையாள் முகம் மான்தான்
கண்ணை நிகர்விழி கன்னல் நிகர் மொழி
கரக்கமல்தான் தேன்தான்
மின்னை நிகர்முலை கொடியிடையாள்
சீவான்[illegible]கருவை அன்னநடையாள்
செம்பஞ்சுங் கந்தர்சேர், கஞ்சங்கண், டஞ்சுஞ் சிற்றடி
(பைந்தொடி)

மாதிவள் முதற்றா திருநாமினி
மனம் நல்லாள் மிக சிலாக்கியம்
மதனுகப வழிமுழுது மதிக்கலவள்
வீதியில் வந்ததுன் பாக்கியம்
மாதமொன்றுதான் நிரம்பி
மங்கையுன்மேல் மையற்கொண்டு
வந்தனள், அழங்க, சந்தன, விலவிச் சந்ததங்கொடு, மணைந்திடுவாய்
(பைந்தொடி)

மெச்சவும் உன்னுட னித்தருணத்தில்
ரமித்திடவே யிவளாச்சாம்
வேல்வா உன்னத னைகவிதத்தொழில்
விலைகட்கிவளே பாத்ரம்
முத்துசப்பன்றிருமுடி யாற்பதனே
முனிவருக்கருளற் புதனே
மோகன, கோவ, போகவி, லாஸவை,
போக, சுந்தரி மோகை மயில்

(மைபந்தொடு)

(சுரதி தலைவனது விரகதாபத்தை தலைவிக்குத் தெரிவித்துச்)
சேரும்படி சொல்லுதல்

30. (இராகம் கல்யாணி தாளம் ஆதி.)

பல்லவி.

வஞ்சியே வஞ்சியே வஞ்சியே மயலு
மிஞ்சிமதன், வெஞ்சரங்கட், கஞ்சுகிறு, னடிமானே.

அநுபல்லவி.

விஞ்சையர்கள்பாக முஞ்சிவ கிரிக்கர்
மேவும் வேலவனுனை யெண்ணிநொந்தே மிக

(வஞ்சியே)

சரணங்கள்.

பாரார் புகழ்பெறும் காரார் குழலியுன்றன்
பாதநலங்காட்டித் தீரா மயக்கீரடி
வாரார் கொங்கைப் பிறைசேர வாராத தென்னமோடி
ஆரடைந்துங்கொண்டுனை நேரம் வரச்சொன்னாடி

(வஞ்சியே)

ஆட்டமன்மதன்றன்னை விட்டவனங்கத்துள்ளத்
திட்டானதனாற் புண்பட்டிருகின்றனடி
கட்டழகியே இந்த கட்டழகியே அவ
னிஷ்டம் தடைத்ததுள் அதிரஷ்டமல்லவோ அடி

(வஞ்சியே)

சித்தஜனெனவேரு பத்திற் சிறந்துங் கல
வித்தொழிறனிலுஞ்ச மர்த்தனடியோ மாமின
பக்தன் முத்துசுப்பன்ப தத்தைக் கல்யாணிரா
கத்திலுரைக்க மகிழ் கர்த்தனருள் ஷண்முகன்

(வஞ்சியே)

(தலைவி நாயகனிடத்திற்றானனுபவித்த முந்திய சகானுபவ)
ரஸத்தை நினைந்து சகியினிடஞ்சொல்லி யுருகுதல்.

31. (இராகம் ஆனந்தபைரவி. சாப்பு தாளம்.)

பல்லவி.

ஸரஸ லீலைகள் செய்து மருவி யென்னை மணைந்த
ஸாமி வரக்காணேனே

அனுபல்லவி.

பரமகுணநிதி பார்வதியருள்பாலன்
தரணிபுகழுஞ்சிவ கிரி வளர்வடிவேலனை

(ஸரஸலீலை)

சரணங்கள்.

மஞ்சமிசை ஹம்ஸ மஞ்சணையில் மிக
ரஞ்சிதமாயுடக் கார்ந்ததும், என்னை
மலர்க்கை பிடித்தவர் மடியிலிருத்தியே
மகிழ்ந்திருவரும் சேர்ந்ததும்
கஞ்ச கந்துகில் கலைந்து பன்னீர்
சந்தன கஸ்தூரி சார்ந்ததும்
சுந்தரமிஞ்சு சவ்வாது நிலகழுந
கலவையும் மிகத் தோய்ந்ததும்
மிஞ்சுகனி படித்து அருள் கடித்து, இதழ்குடித்து
கொஞ்சியிருந்ததை என் சொல்வேனடி
வஞ்சியே இனி. என் செய்வேனடி

(ஸரஸலீலை)

ஆலிங்கன மிரு நாலும முறையிற் செய்
தனைத்து முத்தம லாத்தியே கிடத்தி
அழுது நிலையிற் றெனது தனம்பிடித்
தனங்களை மிக வாழ்த்தியே
மேலும் விதவித லீலைகள் செய்து
மென்றுடையிற்றுடையேற்றியே கை
விரல்மடித்து மதன் புரமதிற்குடைந்து
மேற்கரிகாரட னாத்தியே (புணர்ந்து)
வேலின் விழிமானே, காலை நாமே, வருமேவனே, என்று
வேலன்நயகுண சீலன்போய் பதி
நாலு நாளாச்சே காலமா விதி.

(ஸரஸ)

என்னடி என்னடி யென் மனம் உருகுதே
இன்று மதன்கணை பூட்டுறான் ஐயோ
இரும்புதான்கொலவ் விதயமுங்கருப்
பிருஞ்சிலே வளைத் தாட்டுறான்
தன்னுடன் வந்த வெண்மதியுஞ் செங்
கனற் கணைக்களைக் காட்டுறான்
சகிக்கொணாதடி ஸையமேலே யிளஞ்
சமீரணன்றனும் வாட்டுறான்
உன்னுங்கனிரஸந்தேன், கசந்தேன், இசைந்தே,
புண்பழுத்த அப்பன் பின்னுந்தமிழினால்
வண்ணமிளையா வண்ணமாகினேன்

(ஸரஸ)

ஊடலிற்பிணங்கியதலைவனைத்தலைவி சாந்தஞ்செய்துசேரவிரும்புதல்

32 (இராகம் நாயகி ஆதி தாளம்)

பல்லவி.

ஸாமீ கோபமா விளையாட்டினிற்
றள்ளினால் மனஸ்தாபமா

அநுபல்லவி

பூமி புகழுஞ் சிவ காமிநாதன் மைந்தா
புகழ் சிவகிரிவளர் குகவடிவேலர் கந்த (ஸாமி)

சரணங்கள்.

கள்ளங் கபடறியேன் கன்னியென உமைக்
காவிட்டு நைந்தேன் காமவெறியால் அனும்
கிள்ளையுங் கழுத்தனும் தள்ளினும் முழுங்கள்ளேறு
கிரீடாவிலையின் நெறியால்
உள்ளதுரைப் பெருமைத் தன்னின நிறுவுமைக்
குன்றோ வேதனை விதுசரியா, உமை
எள்ளற் செய்வதில்லைக் கென்னவாய பாயினும்
என்பிழை பொறுத்தருளண்பமே நான் சிறியாள்
(ஸாமி)

ஏதுகாண் நீர்வெகு சாதிவன்றேலிலையில்
இழுத்துக் கிழித்ததுகிற் கூறுதே இந்த
மேதினியில் யாருஞ்செய் யாது செய்தேனென சினம்
மிக மிக முகத்தினிற் சீறுதே
பாதகமான செய் வேதனை சகிப்பேனோ
பருத்த முலைகள் விம்மி யேறுதே, இனிச்
சோதனை தகாது காண் நாதனே யாரும் உம்
அகத்தை நினைத்தென்றன் றுகிலின்தா சோருதே
(ஸாமி)

அன்பதிகம் போற்பா சாட்டிநீர் சிலவேனை
அதிதலாய் நன்றாய் வெளி யாகுதே முற்றும்
நம்பொழுது புருடனை பெண்ணச் சிலபேர்கள்
நவில்கின்றதுஞ் சரியாய் வாகுதே
செப்பமழ கல்லிப்போ லெதிர்நின் றுமறுகின்றேன்
திங்கள் நியாயமென்னைக் காக்குதே உமைக்

குப்பிடுகின்றே னல்லாமலும் முத்துசப்பன்
கூறும்பதம்பாடுகிறேன் வாரும் நேரம் போச்சுதே
(ஸ்வாமி)

ஊடலிற்பிணங்கிப்புறங்காட்டி ஒதுங்கி யிருக்கின்ற தலைவியைத் தலைவன் சாந்தஞ்செய்து சேரபிணக்குதல்.

33. இராகம் பைரவி (சாப்புதாளம்)

பல்லவி.

திரும்பியொரு முத்தந் தாராய் கண்ணேட்டி நீ
நினைப்பார்க்கிறேன்னருகில் வாராய்

அனுபல்லவி

கருப்பாவஞ்செய்மலர்ச் சோலைச் சிலசிரிவாழ்
கரும்பேபெண்மருவுங் கந்தனுபகமென்பாற் (திரு

சரணங்கள்.

கொஞ்சுங்குதலைமொழி யாமினி, மன்மதவேலின
வெஞ்சரந்தொடுக்கும் காமினி உன்மேலென்ன
வஞ்சகமோ நீயென் ஞானி, அடியுன்மனசம்
கொஞ்சிசைவிட்டகலுமோ பாவி
நீங்கலிலைபிற் சர ஸஞ்செய்தால் நோகுமோ
மெய்த்தத்தனக்காலின்மேற் குத்து புண்போகுமோ
கெஞ்சவுதற்தோனே தோ நெஞ்சிரும்பாகுமோ
கேவலி கலகம் ஒரு நாழிகை மேற்போகுமோ
(திரும்பி)

வலுவில் நீ வந்தால் மருவிடுவாய், நானும் வந்தாலோ
குலுகுலுக்கித் தனஞ் செய்திடுவாய், வழக்கத்தானே
இலகும்உன்கருத்திதல்லாத்தெரிவேன். கோபம்பாராட்டி
கலவிசெய்யக்காமின்னுதறிவேன் .

சல்ஜவிலோசனி சகிப்பேனோ நானே
சதிர்குணபூஷணி தங்கமே செந்தேனே
கலசக்கொங்கையின் முகங் கவிழ்த்திருப்பானேன்
காமந்தலையிலேறிக் கனத்ததோ மட்டானே

(திரும்பி)

குட்டிக்கரணம்போட்டாலும், நீயாய்வந்து கூப்
பிட்டிடும்போதிணங்கேனென்றிருக்காலும், ஆனதால்நீயிம்
மட்டித்தனத்தை விட்டு வாடி வாடுகின்றேனுன்
(கட்டித்தனத்தை என்கை தாடி)
கட்டைத்துளிர்த்துப்பால் கசிந்து வேரோடி,
கமழ்தாமுத்துசப்பன் பதங்களைப்பாடி
இஷ்டமுடனருகி விருந்துவிளையாடி
இதயங்களிக்கச்செப் பெழுந்திருந்தென்னகாடி

(திரும்பி)

தலைவி தனது விரகதாபத்தைத் தலைவனுக்குத்தெரிவித்து
அழைத்துவர விடுத்ததூதியே, அத்தலைவனுடன் கலந்து
காம சுகமனுபவித்து அவசரத்திற்றிரும்பிவருகின்ற
வரவைப்பார்த்து சங்கையுற்ற தலைவிதூதி
யிடம் வினவுதல்.

34. இராகம் சாவேரி, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

உன்னைத் தூதனுப்பினேன் என்னடி நடந்தது
உள்ளதுரைப்பாய் சகியே

அனுபல்லவி.

கன்னற்பெருகிவிளை செந்நெற்குன்றுகள் சூழுங்
கனவளர், முருசிவ, கிரிவளர், குகனிடம்,
எனதுள, நலிதலை உரைசெய, நேடமயில் (உன்னை)

சரணங்கள்.

வாரி முடிந்த குழல் வரிசையுலைந்ததென்ன
வண்ணக்கபோலக்குங்கு மங்கள் கலைந்ததென்ன
சீர்பெருங்கஸ்தூரித் திலதம் அழிந்ததென்ன
ஜீவஜீவன் திரு கண்ணுஞ் சிறிச்சிவந்ததென்ன
செப்பபவழம் நிகர்த்த கையல்நின் னுதடுசுந்தத்
துய்யவெண்மையாய்வெளுத்த செய்கையேன்பற்குறியெத்த
சுகமுறு விதவிதத் தொழின்முறைபுரிபவன்
குகனுடன் மருவிநீ வருவதாய்த்தெரிகுது (உன்னை)

புத்தம்புதுச்சரிகை தைத்தாவிக்கையிதே
பூவையேகிழிவானேன் பொய்தருரைத்திடாதே
குத்துமுலைகள்ரெண்டுங் குழைந்துவாடுவதேதோ
கோலாகலமாய் நகக் குறிகள்காணுதிப்போதே
கொண்டைகலைந்திமாதர், ஒன்றொடி நின்னிடையே பெறிக்
கொண்டதென்னகொள்ளைதேறி விண்டிடுநீமோசக்காரி
குரு குருவென தினநினமது மருதனை
லோல நாயகனிடம் உனைவிடுவிசகிதா

(உன்னை)

திலைக்கவன்மேல்காட்ட மிருப்பதைச்சொல்லிவாடி
என்றுனையனுப்பிநு விறுவோசெய்வாய் நீபோடி
மணக்களிப்பாக்கும்மேக் துசுப்பன் பதங்கள்பாடி
வசப்படுத்திக்கொண்டாயோ மற்றதில்மயங்கானேடி
வஞ்சகிடீனைப்போலேது என்சகிநீ மிகச்சாது
கெஞ்சகப்போலேபீளாது கொஞ்சிபேமயங்கிடாது
நினைவதிற்றனையுடன் மறுபடி வருவதே
நவியகமகிழ்கிறேன் அடிசகி குகனிடம்

(உன்னை)

சொந்தக்கணவனை கணிக்காது காமமீறிகலவிக்கழைக்கின்ற
துனிவுடைச்சோர நாயகனுக்கு அந்நாயகிதனித்துவருந்து
தடுத்துரை சாற்றல்.

35. இராகம் தோடி ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

கொண்டவனிருக்கின்றான் அண்டையில் நீயென்னைக்
கூட்டிடுவது ஞாயமோ.

அநுபல்லவி.

கொண்டல் வந்திறங்குஞ்சோலை மண்டிடுஞ்சிவகிரிவாழ்
குகனை எழிலுமைபாலன் மகனை ஆறுமுகனை. (கொண்ட)

சரணங்கள்.

ஆரிருந்தாலுமதையெண் ணுகிட்ட அடிக்கிறீர்
அண்டையில்வந்தென்னைமெள்ளச் சுரண்டிக்கைப்பிடிக்கிறீர்
சிருடனத்தைப்பசன்போற் சேலைமார்த்தைப்பிடிக்கிறீர்
தெரிக்காற்கொஞ்சக்கிற்போமா சேமனந் தடிக்கிறீர்.
தீயெனப்பசிமீறுமிதன் நேரிந்தகரங்களாலும்
வாயில்டங்காமற்சோற்றை வாரியுண்பார்களோமேலும்
(கொண்டவன்)

வாய்த்ததொருகாத்தியவன் மாமாபக்காரி. மல்லி
வாயில்வந்தபடிகொள்கள் வரிசைபண்ணான்பாற்சொல்லிக்
கோர்த்துவிடுகின்றாளிதை கூற்றுவனவளே சல்லி
கொல்லுகின்றான்கொள்ளிமாமி சொல்லிடுஞ்சொல்லுடற்கெல்லி
குத்துதய்யா இத்தனைய வல்லதையிலிருக்கும்போதும்
சற்றிலும்பக்கம்பாராதுன் மத்தனெனவேயிப்போது (கொண்)

சற்றுபொருத்திருநமச் சுத்தமுறடமீறு உண்டு
தழுவியணைத்துறக்கஞ் சார்ந்திடுவோனதுசண்டு
முற்றுமூடங்கினபின் மெல்லெனகழுவிக்கொண்டு
முருககான்வருகின்றேன தற்குமென்ன முறண்டு

முத்துக்குப்பன்பணிந்திடுங் கர்த்தனேயிதுமோசியாய்
உற்றகுடிப்பெண்ணலவோ மற்றுகாமென்னவேசியா

(கொண்டவன்)

கணிகைமாது, கடன்சொல்லிக்கடன்சொல்லிக் காமரஸ
மனுபவித்துச்சென்ற காதலன் திரும்பவுஞ்சேரவந்தபோது
கண்டித்துரைத்தல்

36 இராகம். மோகனம். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

கடனுக்கொருத்திநிதம் உடன்படுவாளோ யிக்
கள்ளத்தனக் கடையைக்கட்டும்,

அநுபல்லவி.

படியெல்லாம்புகழ்ந் திடுஞ்சிங்கிரிநகர்
குடியமர்ந்திடுமென்றன் வடிவேலனே ஷண்முகா (கடனுக்

சரணங்கள்

காசுமாலை செய்து தருகிறேனென்ற சொல்லைக்
கனவிலாவது நினைத்தீரோ, நீர்
நேசமாய்ச் செய்திட்ட பூஷணங்களொவ்வொன்றும்
நெகிழ்ந்துபோச்சுதே பார்த்தீரோ சற்றும்
உரோசமில்லையோ அரிச் சந்திரனுக்குமேலே
உண்மையுரைத்தீரின்று நானெனும்பெண்ணுருக்குமேல்
மாசி முதலிவ்வவை காசிக்குமிப்பாலே
வந்தநாள் கணக்கிட்டுத் தந்து போங்கை மேலே
வேசைபூர் கட்டனத் தாசை இல்வசமா, வருமா, நிசமாய்
பாஷை வைத்து நிதந் தருவதாய்ப் பகர்ந்தா
லோசியாதிங்கே வெறுங்கையாக வந்தாற்

(கடனுக்)

அவளை மிரட்டினேனற் றிவளை யுருட்டினேனென்
றந்தப்பேச்சிங்கே செல்லாது ஐயா

சிவனருள்முருகனே! சும்மாவிடுவதில்லைத்
தெரியாதோ பெண்பாவம் பொல்லாது
நவமன்மதன்போலழ காயிருந்தாலொரு
நாள்விட்டுச்செலவுத் தாமோ அதைப்பகரும்
உவலைபொருத்தசப்பா உம்மாலெனக்குவரும்
உதவியிருக்கட்டுமெவ் வளவோடெழுந்திரும்
குவலயத்தினி லெங்குமிது பேச்சே, ஏச்சே, ஆச்சே
எவர்காணுபினும் மானம்பார்த்த கூலி
இவ்வார் முடிமே விது நல்ல ஜோலி

(கடனுக்)

வெகுமதிகளனேகந் தருவதாய்ப் பிதற்றிய
வீண்பேச்சைப்போலவே தானோ, சும்மா
புகல்சொல்வதுமக்குத் தான்தருமமோ எனக்கென்ன
பொருள்கொட்டிக் கிடக்குதோ பொறுப்பேனோ. (பக்தி
மிகமுத்துசப்பன்றமிழ் மேல்வைத்தகிருபைக்கண்ணே
விண்ணோர் புகழுஞ்சிவ கிரிவளர் அருள்வண்ணே
முகமிருமூன்றுடைய முருகா வடிவேலண்ணே
மூப்புமைமைந்தர கந்தா பன்னிருபுயதிண்ணே
புகழுமிகவுமைப் போற்றுமிப் பூமி, ஸாமி, மாமி
மகளாயினுஞ், சும்மா வருவாளோ சொல்லும்
வாசற்படிக்கந்தண்டை பேசம்மா நில்லும், நில்லும்

(கடனுக்)

சூலுற்றுளைந்து மகப்பேறுபெற்ற சூதகங் கழியாமுன்
தலைவியைச்சேர விரும்பிய தலைவனது நோக்கமறிந்த மாமி
மருகனைத்தடுத்துரைத்தல்

37. இராகம் தனுசு ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பிள்ளைத்தாச்சி அப்பா மருமகனே
பிள்ளைத்தாச்சி யப்பா

அநுபல்லவி.

வள்ளமேலமரமயில் வாகன முருகய்யா
கிள்ளைவளருஞ்சிவ கிரிவாழ்பன்னிருகையா
(பிள்ளை)

சரணங்கள்.

இச்சைகொண்டு சுற்றிச் சுற்றி வருகிறீரே
இவளை பருவங்காலம்பிறந்ததானோ புகல்வீரே
பச்சையுடம்பலவோ தாங்குமோ பாரும் நீரே
பாண்டந்தொடவில்லையே தீண்டலென்றறிவீரே
விச்ச விச்சவந்து நச்சுபண்ணுகிறீர்,
வேண்டாமென்றால் விபரீதமெண்ணுகிறீர்
(பிள்ளை)

பிள்ளைபாலருந்த வெறித்தனைக்கப் பலமில்லையே
பேசவும்மிடமேற்றுங் கூசுதென்ன தொல்லையே
உள்ளபுண்ணுலர்ந்து பெண்ணுடம்பாகவில்லையே
உமது மாமனையொத்தீர் ஓகோவிஞ்சலில்லையே
அள்ளுமோ கிணற்று நீரையாற்றின் வெள்ளம்
ஆக்கப்பொறுத்த உமக்காறப்பொறுமோதா விள்ளும்
(பிள்ளை)

பத்துமாதக்கர்ப்பிணியாயிருக்கும் போதும்
பசலிராவாய் மயக்கிக் கசக்கினீரிந்தமாதை
பெற்றுப்பிழைத்ததிதப்பெரிதென்றிருக்கும்போதும்
பின்னுந்தொந்தரிக்கிறீர் பெண்ணோ மரமோ இதும்
முத்துசுப்பையன் பதத்தைப்படிக்கட்டும்
மூப்புநாட்கனக்கைக் கழிக்கட்டும்
(பிள்ளை)

மங்கைப்பருவமடைந்தநலமாது தனக்குரிய
வரம்பினின்றும் மடமையினால் மிஞ்சிநடக்
கின்றநிலையை அறிந்து நற்றாய் மகளைக்கண்டித்து
ஒழுக்கமுறைகூறல்

38. குருக்குத்துரை இராகம் சௌராஷ்டிரகம் சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

எத்தனை சொன்னாலுஞ் சற்றாகிலுங் கேளா
தேதாடி மகளே நீ ஓதடி

அனுபல்லவி.

கர்த்தர் குருக்குத்துறைக் கந்தாருவாற் பெற்ற
புத்திரியென் றுனக்கு நான் போதனை தெரிந்ததற்ற

சரணங்கள்.

வீட்டில் வேலைகள் செய்ய நாட்டமும் போடுறாய்
வெளியில் வம்பளப்பவர் கூட்டத்திற் கூடுறாய்
பாட்டுக்கூத்துகளென் றுற்பறந்தெங்கும் ஓடுறாய்
படபடப்பாய்ப்பாரே யும் எதிர்த்துப்போராடுறாய்

மேட்டிமைத்தனமெல்லாம் வேண்டாமது அபாக்யம்
விபரீத வார்த்தைகட்கது வெபாம் யோக்யம்
நாட்டுப்பெண்களைப்போல நடப்பதல்லவோ சிலாக்யம்
நான்சொல்லக்கேள் இல்லையேல் தன்போலி வித்தவாக்யம்

(எத்தனை)

உற்ற கணவற்குகந் திட்டவளே சாது
உதட்டுக்கு மிஞ்சுபல் லாய்வளர்காது
பெற்றவர்க்குமவளே பெண்ணாகு மல்லாது
பீற்றிக்கலாம்பிணி செயும் பெரும்புண்ணைப்பவி மீது

மற்றும்பதவாசுமுஞ் சாந்தகுணமுமிருந்து
வசனம் பொறை அடக்கம் வாய்மை முதலியதும்
குற்றமிற்கார்ய நிர் வாகமும்மிபுருவது
குடித்தனப்பெண்கட் கனுகூலமாயது

(எத்தனை)

அலைப்புப் வெளிப்பும் நமக் கடுக்குமோ அடுக்காதே
அடங்காப்பிடாரிபோற் றிரிந்தாலது தகாதே
இலைப்பழுதானாலுங் குலப்பழுதாகாதே
இழிவுரைத்திட யிந்த உலகுமே அஞ்சாதே

குலத்திற்குக்கேடு கோடரிக்காம்பு போலே
குறைச்சலாய்க்கிடந்ததே தா நீ பிறவாத தாலே
சலக்குமிழாம் வாழ்வில் பிறந்தமட்டுமென்பாலே
தானென்னெங்கத்தன் குல பொசுங்குமென்றுமென்மேலே
(எத்தனை)

ஒடிப்பிறைத்துப்போடி முகத்திலில் விழியாதே
ஊர் சிரித்திட உடம்பெ டுத்துக்கொண்டாற்றிதே
சேடுளருமுன் மதி கெடுமென்பர்டி பேதே
கிழச்சுமேற்றரியாத உனக்கிவ்வளவொண்ணுதே
வடி முத்துசுப்பன் பாடுந் தமிழின் நீதி
கன்குணர்ந்தல் சில பெண்கள் போலவக்பாதி
த்தடித்துகொள்ளாதே வரம்பற்ற தன்னு நம் ஜாதி
இதிலு மூக்கறுந்தானுந் திராது மூளி வியாதி
(எத்தனை)

பெற்றோரால் விதிப்படி வரன் பார்த்து மணம்பொருத்தா
முன்னர் தன்னிஷ்டப்படி ஆசைநாயகனைத் தொடர்ந்து
நாடிவிட்டு தேசசைபாய்ச்சென்றவளான குல
மகளை நினைத்து நற்றுப் சகியிடம் புலம்பி ஆற்றுதல்.

15. இராகம் அடாணு ரூபகதாளம்

பல்லவி.

பெத்தகர்த்தனில் யான் பெற்றெடுத்தமடமாது (அந்த)
வேலனுடன் சென்று கலிக்கிகன் செப்பவெளிப்போது

அனுபல்லவி.

பக்தர் பணிகுருக் குருநாதயாசகன்
பார்வதிமைந்தன் பாலன் முருகேசன்
சித்தமிகுந்தவனே உன் பதிகாசம்
பித்தத் துவாச அதிமோனவன் மோசம்
திடப், பொருந்து, விட்டேனை பல்லவ, உயிர்சகிபானே
கமலப், பொடிபிலி, மவனுட, னிர்வினி, லவள், போனளே
(பெத்தக)

சரணங்கள்

கொங்கை திரண்டு குலுங்கிடும்நாளிலென் மீது, கணவர்க்குக்
கூத்திமா ராசையால் வார்த்தையுமே கிடையாது
வன்கண்ணுளத்தைக்கு மென்றலே காணப்படாது என்மேல்
மச்சினி மார்க்குயிர் வைச்சிருக்க மனமேது

சங்கடமானயி தெல்லாஞ் சகியாது
தன்ம தெய்வத்தையே தஞ்சமென்றெப்போதும்
எங்குறைசொல்லிப் பணிதரப்பாது
இப்படி நெடுநாட் சென்றதன் மீது

எனதற், புதநற், றவநற், பயனப்,பொழுதிற், பரிவாய்
இரவிற், புயனுற்,றினிமழை, பொழிதர, கணவனி,லற்றவே
அருகிற் செலு,மெனை நட்பொடு,புணர்தர அது சூல்தரவே

(மெத்த)

என்றன் பருவங் கழிந்தபின் என் அதிர்ஷ்டத்தால், அவசத்
திப்படிப் பொட்டல் வந்துற்ற கனிபோலுதித்தாள்
சந்திரரேகையாம் பேருக் கிசைந்தெழிலுற்றாள் அவள்
சற்கரை வட்டுங்க சக்குப்படி இன்சொற் கற்றாள்

தந்தம் விழுந்துமு ளைக்கும் பருவத்தாள்
தன்னை எவ்வாறும யக்கினளோ எந்தால்
ஐந்தடி வைக்குமுன் கொர்ந்திடும் பாதத்தா
ளவளெப்படி நடப்பாளோ மெத்த

அதிகக், கனலேப், பனகக், கடுவைச், சுடுமத், தகையக்
கொடுமைச், சுரமத், தலமதை, யுனுவதில், மனமது, கருகும்
நடையுற்றிடும், வழிமத்தியி, லளவறு, நனித்துயர், பெருகும்

(மெத்த)

குற்றமிதனை மறைக்க வென் றுமெல்லனக்காமே, உற்றார்
கொஞ்சமென்றால் மிக மிஞ்சவே பேசுமிவ்வூரே
சுற்றி வளைந்து போய்க்கூட்ட வந்தாலுமென்சீரே, இனித்
தொட்டவளைத் தாலி கட்டிடுவா ரெவர் நேரே,

உற்றபவி சுமார் கேட்டு நகைப்பாரே
ஒருவரிதன் அவட் குகர்தமேலவே
மூற்றுமினிக்கதி யேற்றமருகரே
முத்துசுப்பன் றமிழ் வைத்தநலன்பரே

முருகக், கடவுட், சுகமுற், றவனைக், குளிரத், தழுவிப்
புணரப், பெறுதற், சரி, சரி, மகவுசகள், குலவிட, வாழி
அணைதத்தின. புனல்மற்றினி, அறைகுவ, ளைநகொல், ரோழி

(மெத்த)

தன்னைச்சேரவிரும்பிய தலைவியின் தேக நட்பத்தையும் தன்னுடைய தொழிலின் வல்லபத்தையும் வியந்து தலைவன் மறுத்துரைத்தல்.

40. இராகம் தனுசு ஆதிதாளம்.

பல்லவி,

மருவவந்தழைக்கின்றாய் பருவமயிலே என்றன்
மனம்பதருதே குயிலே

அநுபல்லவி.

தரை புகழுங்குருக்குத் துரைவளர்குகவீரன்
சால லீலைகள் செய்யத் தாங்குமோ உன்சரீரம் (மருவ)

சரணங்கள்.

மதிபந்து தந்தனைப வதனதனவிடையும்
வனிகாதுகளின் பானல் வார்த்தை சொல்கண்கடையும்
ததியாம்பை கனிக ராமெனச்சொல் துடையும்
சொகுசுதானென்றால் தேகந்தொடப்பெருமிதாடையும்
குதூஹலமாயுனைக் கூடவென்றாற்பயம்
கொள்ளுமிதன் மன மென்னவிள்ளுவேனிச்சமயம்

(மருவ)

போமெதன அதிமார்த்தவமாம் உன்றேகம்
பூவையேயென்பார் காமத்தொழில்களனேகம்
வதவுபோறுக்கா தென்ன சங்கேதகம்

என்மனமெண்ணுவதைச் சொன்னேன் சுபாகம்
ஆதலாலுன்னிடம் சுகமென்ன பொருந்தும்
ஆகிலுந்தம்பலமாக விருந்தும்

(மருவ)

வளப்பமிகுந்தவடான் எதிரிருப்பார்ப்போம்
பால்முத்து சுப்பையன் பதந்தொனு கேள்ப்போம்
மனப்பற்றுடனே இசைபோ டதைச்சேர்ப்போம்,
மகிழ்வாய் நோம்போக்கினுல் மதன்பகை தீர்ப்போம்
இனைப்பின்பு சுகிக்க இன்னுந்தோமா சொல்லு
நிந்தனைக்கிடமாதமே எர்சகருலாகாதுநில்லு

(மருவ)

விரகமிஞ்சிய தலைவி தன் தேக நட்பத்திற்கஞ்சி மறைத்துனா
தந்த தலைவனைத் திரும்பவுஞ் சேரவிரும்புதல்.

4. இராகம் பூரிகல்யாணி மிசிரசாப்புதாளம்

பல்லவி.

மையல் சகியேபன் சோகாரும் என்
வல்லமையுஞ் சுகமும் பாரும்

அநுபல்லவி.

நயப்பெறுமென்கிளை மாசிலர்சனமேலாலதோ
உயர்குருக்குத்துறைவாழ் ஜாவடி நீவுமோ (மையல்)

சரணங்கள்.

பதுமினிபெறுஞ்சாதிப் பருவப்பெண்களைக்கண்டுற
பார்த்திருப்பதில்லையோ விபல்பன்றோ
அதிமிருதுவான தேகம் அணைந்தாலென்றோபோவென்
மையங்கொண்டலீந்து கன்றோ
மதுகரமெனும் நாதன் மாறி மாறிச் சேர்ந்தாலும்
பலரோடும் படந்தைக்குண்டோ செதமொருக்காலும்
இதுவென வென்றேதன் மெல்லியதானாலும்
எந்தயப்பர் கலவிக்கினைந்து மென்மேலும் (மையல்)

கன்னல் ருசிக்குமோ தொட்டாற் கசங்குமோ வென்றெண்ணிக்
கண்ணாற் பார்த்திருந்தால் ருசியாமோ
தன்னிருகரத்தெடுத்திரஸம் பிழிந்துண்டாற்
றானே ருசிக்குமே தெரியோமோ
இன்னவகையென்னை எழின்மிகுந்தவளென்று
எதிர்நோக்கிப்பற்பல எண்ணங்கொள்ளாமல் நின்று
பன்னகக்குறிமுதற் பன்முறைசெய்து நன்று
பணிசுவைத்துப்புணர்ந்து பாரும் சுகத்தையின்று

(மையல)

பருத்ததிலுமேலன்ன ஓதிய மசமையோ
பந்தனுக்கொரு காலாமோ
கருத்திலுங்கலவிக் குத்தாங்காலென்றெண்ணினீர்
கடுகு சிறுத்தாற்காரம் போமோ

உரத்துப்பாசலினைமூடி.து சுப்பன்பதம்
உளமகிழ் வுறப்படுத்துமை வசஞ்செய்வேனிதம்
இரத்தையெல்லாமின்று பார்ப்போமிது சபதம்
சேரவாரும் வாரும் ஆறுமுகவா நிதம்

(மையல்)

மாதவிடாய்கொண்ட தலைவி அச்சமயம் தன்னைமருவவிரும்பிய தலைவனுக்கு மறுத்துரைத்தல்.

42. இராகம் ஆரபி ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இத்தனை மூரண்டேன்விலக் கத்தில்விரும்புகிர் சற்றே
எட்டிநின்று பேசுங் காணும்

அநுபல்லவி,

சத்துநிரைக்கடல் சூழ்புவித்தலப்புகழுங்குருக்
குத்துகைக்கத்தருக்கன் புற்ற அருமைத்துரையே

(இத்தனை)

சரணங்கள்.

சூதகமாதைத் தொடலாகாதெனப் பெரியோர் மிகச்
சொல்லவுங் கேட்டிருப்பதில்லையோ அது
பாதகமென்பது மறியாததேனோ நான் கொல்லச்சொல்லப்
பக்கல் நெருங்கிறீரென்ன தொல்லையோ இதில்

ஓதுமறுவறுப்புத்தானுமக்கு வாரததேனோ
உற்றிடுங்காமிகட்கது சற்றுந்தோன்றாததாமோ
மேதினியிற்போது விடியாததோ ஆத்திரமேனோ
வெள்ளங்கிணற்று நீரையுமள்ளிடுமென் றெண்ணித்தானோ

(இத்தனை)

முந்திய முழுக்கிலுநுந் தொந்தரைக்காக பிணங்கி
முந்திவிரித்ததே விந்தையே, ஐயோ
அந்தச்செய்கையில் நமக்கு வந்த அவமானம்போதும்
அதுசொல்லொணாத பெருநிந்தையே அன்று
கந்தமுறு சந்தனமோ உமக்குத்தான் ரஜஸ்வலை
காணவெம்பனிசு வைத்த ஆனனங்கழுவாமலே
இந்தச்செய்கையிலுமைக் கண்டிந்த வூர் மூலைக்கு மூலை
எங்குமிதுவே பேச்சிந்தச் சங்கதி தெரியாமலே

(இத்தனை)

நித்தமும்புணர்கிலொரு மாதத்தில்மூன் றுநாள்மட்டும்
நீக்கியிருக்கவும் மனங் காங்குதீர் அந்த
முத்தினங்களிற் கடாசித்தினமின்றேடீ சரி
முன்னீர் கடந்துஞ் சிந் றேடைக்கேங்குதீர்

அத்தையகனே பின்றுக ழித்து நாளைக்காகட்டும்
ஆயிரந்தரமாணு்லும் பிணங்கிறேன் சுகங்கட்டும்
முத்துசுப்பன்றமிழ் போ. வினிப்புறு மகிமைகிட்டும்
முட்டப்பிடிக்குஞ் சுபாவம் விட்டிடுமென்று கும்பிட்டும்

(இத்தனை)

வேசியிருவருள் ஒருத்தி வசத்திருக்கின்ற தலைவனது சினேகானுபவத்தை விரும்பும் மற்றொருத்தியைக் குறித்துப் பொறாமைகொண்ட முன்னவள் பலவிடங்களும் நிந்திப்பது பற்றி பின்னவள் அயல்வீட்டுக்காரியிடம் ஆவலாதி சொல்லுதல்.

43. இராகம் காம்போதி சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

அல்லும் பகலுமென்னைச் சொல்லாதெல்லாருஞ்சொல்லி
அலைமேனைக்கிறாளடி அக்கக்கா

அனுபல்லவி-

மல்லுலவும் பொழிலார் நெல்வேலிதனில் நீண்ட
பல்லவிராகி மகள் சல்லி செல்லி யென்பவள்(அல்லு)

உழக்குக்குத்தவிட்டுக்குங் குறுநொய்க்கும் நெல்லுக்குத்தி
ஊணுக்கலைந்ததுல கறியாதோ நிதம்
வழக்கமாய்க் கைவிற்றுவயிறு வளர்த்தவட்கு
வாயோ என்னடி முன் பின் தெரியாதோ, அருள்
செழிக்குங் குருக்குத்துறைச் செல்வருடைய நேசம்
கிறிதடைக்கதி விந்தப் பெரியதன விசேஷம்
வழுத்துவதிற் பொறுமை எனக்குண்டோலவலேசம்
வைப்பன்றிக்குலமனை யாட்டியோ வன் ரோசம்
வா, குலகிற் பொது மாதர்க்கெவர் சொந்தம், அந்தோ, கந்தன்
வள்ளலெலன்பதிற் றள்ளும் விருப்பினர்க்
குள்ளொருத்தியான் உளதின தினம்

(அல்லும்)

அல்வாணுக்கலைந்தவள் அரையிலுக்கத்தச் சபை
அலங்காரச்சேலை யென்றுந் றுள்ளானோ, அற்ப
செல்வமுற்றாற் குடை கள்ளிராவும் பிடித்துத்
திரிவரென்பர் அதுபோல் வின்னானோ

நல்வித்தியுளதானால் கபக்குங்குக சினேக
நலங்கிடைக்குமவன்மேற் பலபோக்கதி போகம்
தொல்புவியிலவனுக் கன்புளார்க ளனேகந்
தொள்ளாயிரம் பர்களி விலுறும் ஒருத்தியாகும்

சூர்ய, வுக்கெதிர், நடப்குலக் தனவாம், அதுபோல், மதமாய்த்
துகெந்துடல் வென் அடிக்கடி வ—
தேடிக்கடி வீட்டித் கடிர்குப்பசகிறிடம்

(அல் லும்).

செந்தமிழ்க் கவிமுத்து சுப்பன்கவித்தமதிற்
சிந்தை பொருந்தும் தன்மேயன், என்மேல்
அந்தரங்கப்பிரியன் மந்தகாச சிலேயன்
ஆறுமுகவன் காக்கேயன் . என்ற்

சந்தநா தனைக்கூடிக் கலந்திட வென்னிஷ்டம்
காலா லுகூலமும் லே னும் அதிகன்ன திர்ஷ்டம்
அந்தச்செய்கை யடக்குத் தெரிந்தாலென்னமு நஷ்டம்
அசாத்தாவிடக் கேள் தெற் றிசவில் விழித்தகஷ்டம்

அகவைமற்பொரு, முங்களோர் பலர் ரீர், ஆகிர, கூடுட்
அந்த சுபினர்கு வந்தனில் வைத்து
குந்தளத்தினிடம் என்றனைக்குறித்து [அல் லு]

காதல் தந்து காமசுகமனுபவித்துச்சென்ற காதலன் திரும்பவும் தன்னைச்சேராதிருப்பதுபற்றி தன்போருட்டவன் நினைப்பின்னபடி யேன்பதுணர்ந்து வர சகியிடஞ்சோல்லிவிடுதல்.

44. இராகஞ் சேஞ்சுருட்டி.

பல்லவி.

அந்தரங்கம் இந்தவிதமென்றதிகிலேனமு மானே

அநுபல்லவி.

சிந்திதம் யாவுந் தந்துதவுஞ்
செந்திலன்பதி வாஸர் இந்த

சுந்தரமந்த காஸர்
தொண்டர் நேசர்
முரு கேசர் (அந்த)

சரணங்கள்.

கனிவுடனென்னைத் தழுவியிருந்த
காதலை மற ந்தாரோ என்னை
அனவரதமுங் கைவிடேனென்ற
அம்மொழியுந் துறந்தாரோ.
வினையுன் கொடுநி யதனாலென் மேல்
வியரீதம் நினைந்தாரோ, யார்
மித்திரபேதஞ் செய்தாரோ
வரு வா ரோ
வா ரா ரோ (அந்த)

கனவிலுமெனக் கவர்தம் நேசங்
கருத்தைவிட்டகலாதே
எனையுமவரிப்படி விடுவாரென்
றெண்ணவில்லையடிமாதே
மனதவர் பால் சென்றதிங்கே
வசவுங்காமனை னிப்போதே மன்
மதன் பகையும் பொல்லாதே
அது தி தே
யான் பேதை (அந்த)

சிந்துவளம்பெருஞ் செந்தூரமர்ந்த
செல்வரவரே சுசீலர்
சந்தமுருங்கவி முத்துசப்பன் பத
சாஹித்தியங் கட்கனுகூலர்
சந்ததமுந்தினை பந்துவென்றெங்கணுந்
சாற்றத்திகழ்ந்த குணாலர் சிவ
சங்கரனருள் பாலர்
மயில் வேலர்
வடி வேலர் (அந்த)

பரத்தை வசத்துற்ற நாயகனால் பராமுகஞ்செய்யப்பட்ட நாயகியான மகளின் வருத்தமாற்றாது மருகனுக்கு மாமி நீதிசொல்லி சாந்தஞ்செய்தல்

45. இராகம் கல்யாணி சாப்புதாளம்

பல்லவி

இந்தவிதஞ் செய்ய உந்தன் மனம் வந்த
தேதய்யா மருமகனே

அநுபல்லவி

சந்ததம் புகழ்திருச் செந்தூர் தனில் வளரும்
கந்தரே உமையவள் மைந்தரே என் மகட்குக்
காதலந், தவரே உகந், தவரே, சிறந், தவரே
கண்டு நிகர்மொழி செண்டுமெனு முலை
கொண்டலெனுங் குழல் வண்டுவிழியின் மேல் (இந்த)

சரணங்கள்

சற்குலத்தினுதித்தீர் சகல சாஸ்திரங்களினுஞ்
சமர்த்தரெனப் பெயர் வாங்கினீர்
சத்திய வாசக உத்தம ரென்றிந்தச்
சகமுழுதிலும் புகழ் விங்கினீர் வெண்
பற்களும் பவழம்போல் வாயும் நகையும் உம்மைப்
பார்க்குமதன் போலெழிற் றுங்கினீர் இந்தப்
பாரிலுமைக்கண்ட பேரெலாம் வணங்குநற்
பதவியுஞ் சிறப்பும் பெற்றோங்கினீர், இதெல்லாங்கண்டு
மிக்கக் களித்தோருடம் பீருடம்பாகினேனே
மேனி பெண்மகள் செய்நற் பாக்யமென்றிருந்தேனே
வெட்க வைத்தீரே, ஐயா வீட்டிலவளை வைத்து
வேறொருத்தியைச் சேர்ந்தங்கலைவதென்ன மோகித்து
வேசை யவள் பரிகாசமாய் ஐயோ, மையோ, மருந்தோ
ஆசை வார்த்தைகள் பேசிச் சுருள் வைத்து
நாசகாலியுடமை மோசஞ்செய்தனளோ (இந்த)

சொற்றவறியே தெனும் நடந்ததுண்டோ யிவள்
துடுக்காயுரைச் சொன்னதுண்டோ
சோம்பற்கொண்டுமது பணிவிடைக் குறையுண்டோ
சொல்லீரிதென்ன முரண்டோ
சிற்றிடையாளிவளைத் தள்ளிவிட்டவளிடஞ்
சேர்ந்ததென்ன பிழையுண்டோ
சீருய்த்தவமிருந்து பெண்களைப் பெறுவதி
தற்குத்தானோ றின்றுமுண்டோ, அய்யா யிவள்
குற்றமென் செய்தாலும் நீர்தானே பொறுக்கவேணும்
கோபம் நீர் செய்தாற் குடிப்பெண்ணிவட்கார்காணும்
உற்றதுணை நீரல்லா லொருவருண்டோ பேணும்
உமக்குத்தோன்றாத காரியம் பின்னெவர்க்குத்தோணும்
உன்னினை, துணையே நினை, தினமும், தொழுதே, அழுதே
உருகிறாள் மெய்ப்பெருகிறாள் கண்ணீர்
சொறிகிறாள் எனதருமை மருகளே (இந்த

ஆலயம் பல சுற்றி எத்தனையாயிரம்
அருந்தவங்கள் புரிந்து வருந்தினேன்
அத்தனையின் மேலில் வுத்தமியான பெண்
ணருமைக்கண்மணியை நான் பொருந்தினேன் அப்பால்
நாலுபேர்க்கெதிரினில் நாலுமொருத்தியாக
நடுவிற்கூசாமல் வாத்திருந்தினேன்
நல்ல மருமகனுஞ் செல்லமகளுமொன்றாய்
நாடொப்பனையக்கண இருக்கேனே, ஐயோ
காலம்போம் வார்த்தை நிற்கும் மேலென்ன உபசாரம்
கண்ணுழக்குந் தந்தைகள் புண்ணுற்று பதிகோரம்
ஆலமமுதா பெண்ணினுற் செய்[illegible]சங்காரம்
அவளுடைய சங்காத்த மகற்[illegible]மாயின்[illegible]
ஆனை, உமது கல், வாழ் வாசி யிவளே, ஆளும், நாளும்
அன்பன் முத்துசுப், பன்பதத்தில் சொல்லி
இன்பந்தாவல்ல நன்புளையவள் மேல் (இந்தவித)

[illegible]